THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF
Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff, Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos
Associate Editors— Rev. A. Cammenga, Rev P. De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B. Kok, Rev. G. Lubbers, Rev J. Vander Breggen, Rev. R. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XIII, No. 10. Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich. FEBRUARY 15, 1937 Subscription Price, $2.00

MEDITATION

Remember Thy Word

Remember the word unto thy servant, which thou hast caused me to hope.
Ps. 119:49.

The word unto thy servant!

Almost it would appear from his personal application of the Word of God to himself that the psalmist refers to a special Word of God that had been addressed personally to him alone.

And yet, he would be mistaken that would thus understand the meaning of the Word of God here. The psalmist employs various terms to denote the same Word of God. He speaks of God's statutes and His ordinances, of His law and His precepts, but always he refers to the revealed Word of God, revealed not personally to him alone and for his benefit, addressed, not to him individually, but to all the servants of Jehovah, of all ages and out of every land; the Word of God to His people in this world; the Word as it is essentially always the same, but as it grows in riches of knowledge and wisdom, of salvation and blessedness as the promise of the gospel is being realized; and as the Church of the new dispensation possesses it in all its fulness of glory radiating from the face of Jesus Christ our Lord!

Of that Word he sings.

And that Word he applies to himself individually and personally, as if it had been addressed to him privately, as if in it he were mentioned by name: the Word unto thy servant!

He had heard it!

Through it the Most High, the Lord of heaven and earth, the Amen, the Faithful and True, Whom no man hath ever seen, had spoken to him. And he knew it. So confident he felt that this Word of God had been addressed to him personally, that its blessed contents were promised to him, that in simple and childlike faith he could appeal to it as "the word unto thy servant" and on the basis of it plead: Remember! . . .

Nor could anything less intimate, less specific than this personal hearing of the Word of God suffice the people of God in this world.

Not as long as we read the Bible as a Word of God to His people; still less while we hear it as a most general offer of glory and salvation to all without distinction; but only when we perceive it and receive it in the depth of our soul as the Word of our God to us, it is truly to us a power of God unto salvation. Nothing less will suffice. How could it? Is it not on the sure basis of that Word that we speak of our only comfort in life and death; that we boast of the things that are not seen; that we defy the things that are seen and heard in this world always contradicting the profession of our faith; that we glory in righteousness in the midst of sin and corruption and insist that we are justified before God, though all things, though the devil and the world, though even our own conscience witnesses against us; that we profess to be heirs of all things, even though we are the most miserable of paupers in the world; that we glory in life though we die; that we boast of victory though we are defeated; that we count all things but dung for the excellency of Jesus Christ our Lord; that we rather suffer the lost of all things than to lose the hope that is not seen? . . . .

How, then, could anyone so believe, so profess, so hope for things not seen, so boast and glory and rise in the face of all his opponents, mockers, deriders, persecutors, unless he had heard that Word of God as addressed to Him in person? . . . .

Nor is it impossible thus to hear the Word of God that we lay hold of it and respond: the Word unto thy servant!

For, first of all, that Word as we possess it in Scripture, universal though its sounding forth may be,

is always definite and distinctive in its contents, both as to its Promise and as to those to whom the Promise is given.

A promise is that Word, always a promise. And as a promise of the Most High to himself the psalmist conceives of it here. Is not this perfectly clear from the entire section that is introduced by the appeal: Remember the word unto thy servant? Does he not speak of suffering and affliction, of the house of his pilgrimage and of the night? Does he not complain that the proud have had him greatly in derision? And yet, does he not speak of joy and hope, of comfort in his affliction and of songs which he sings in the night? Whence then, this joy and cheer, this hope and comfort in the midst of the suffering of this present time? It is in the "word unto thy servant, upon which thou hast caused me to hope". And is this not also evident from the very words of verse forty-nine? No doubt, when the psalmist addresses the Most High in the words: Remember the word unto thy servant, he means to say: be mindful of thy promise unto me, O Lord!

The Word of God is a word of promise!

It is the promise of the sure mercies of David, sure, because He that promised is Faithful and True, Who never forsakes His Word, but realizes it to the full; the omnipotent One, Who alone created and alone moves heaven and earth and so moves them, that they must all be conducive unto the realization of the promise. It is the promise of full and glorious salvation, the forgiveness of sin, the adoption unto children, the deliverance from all corruption and death, the inheritance incorruptible and undefiled and that fadeth not away, the glory of God's everlasting and heavenly tabernacle, in which we shall see Him face to face, know as we are known, and forevermore taste that the Lord is good! It is the promise, the assurance of which we have in His own Word, spoken from the beginning of the world, to and through patriarchs and prophets that heard the Word of God and reported it to God's people, spoken through the Son, Jesus Christ come in the flesh, Immanuel, God with us, Who Himself is the central realization of the promise; spoken by faithful witnesses of His that preached the gospel of the promise unto us. And all the history of salvation and of revelation is the realization of that Word of the promise. Always there was some measure of realization, yet always it remained the promise. And, finally, the promise was realized. The Word became flesh, the Lamb, that taketh away the sin of the world, was slain, God was in Christ reconciling the world unto Himself; the Lord was raised from the dead, glorified at the right hand of God. It is realized in Him: atonement and reconciliation, forgiveness of sin and the adoption, the breaking of the power of death and the manifestation of life eternal; God has judged His people and justified them forever; the resurrection is an accomplished fact in Jesus Christ, our Lord. . . .

And still the Word is a word of promise!

For, still we possess only the firstfruits, and we long for the final harvest, for "the moment", the twinkling of an eye, when mortality shall put on immortality and this corruptible shall put on incorruption, when the trumpet shall sound and time shall be no more!

The definite and sure Word of promise!

But, secondly, this promise is also definite with respect to those for whom the promise is intended. It is not a promise to all promiscuously, but to the heirs. And these are mentioned by name. They are the weary and those that labor, the hungry and those that thirst after righteousness, the poor of spirit that mourn, the meek and merciful and pure of heart, the penitent sinners and believers in Christ Jesus their Lord. They are the "servants" of Jehovah, whom He has called out of darkness into His marvellous light, that walk in His way, that have their delight, not in the things of the world, but in His precepts, that have a small beginning of the new obedience, that nevertheless causes them to long and to strive to live not only according to some, but according to all the commandments of their God. . . .

To these servants is the Word of promise addressed.

And they hear!

For, still it is Christ Himself, the Son of God, that speaks His own Word in the Father's name, through His Spirit to all the heirs of the promise, assuring them that the promise is theirs, witnessing with their spirit that they are the sons of God, and if sons then heirs. . . .

And they receive His Word!

And to them it is as if the Word of the promise were addressed very intimately and personally.

And they respond:

"The Word unto thy servant!"

Upon which thou hast caused me to hope!

The servant of Jehovah hopes both for the contents of the Word of his God and upon that Word as the ground of his hope.

To hope is to wait.

For such is the primary significance of the original Hebrew text.

It implies, first of all, an earnest expectation. He that hopes has his vision steadfastly fixed upon the future, not upon the present; upon the things which are above, not upon the things which are below. The "moment" engages his attention, occupies his soul, dominates his life. It is, secondly, a personal assurance. For, hope is certainty. It is the certainty that hope maketh not ashamed because the love of God is poured out in our hearts, the certainty, that the object

of our hope, though we see it not, is eternal reality, that it is pomised to us personally, and that it shall far exceed in glory our boldest expectation. It is, thirdly, patience, not in the sense that we do not earnestly long for it, but so that we do with patience wait for it. We stand waiting, our eyes steadfastly gazing up into heaven, and as we wait, we let the things of the world pass by. Mockers and scorners may deride us fo our waiting attitude; the world may invite us to abandon our position and enjoy the lust of the flesh and the lust of the eyes and the pride of life, but we decline and remain waiting. The powers of darkness may oppose, may threaten us, may persecute us, may deprive us of name and place, of position and honor, yea, of our very life,—but still we remain waiting. It is, lastly, a strong and earnest longing for the final realization of our hope. For, the firstfruits of the Spirit are ours. And possessing the firstfruits we groan within ourselves, waiting for the adoption to wit, the redemption of our body. It is the looking forward, the earnest expectation, the stretching forth of the firstfruits unto the day of the final harvest.

"The moment" dominates their heart and mind and soul and all their strength.

In the light of that "moment" they see and evaluate all things.

Sub specie aeternitatis!

And they count all things but dung for the excellency of Christ Jesus, their Lord!

And that hope is found upon "the Word unto thy servant"!

Upon no other word could it rest.

No word of man could possibly have anything to say about the object of this hope, for it belongs to the things that are not seen. Man's word is always from below. It cannot lift us above our present death and darkness. But the Word of God came from above. It is the testimony of Him that descended down from heaven and is in heaven and is able to speak of heavenly things. No word of man could possibly serve as a basis of assurance, upon which we could safely wait for the realization of the promise, even though all things are against us. But the Word of God is faithful and true . . . .

Upon It do we wait all the day!

Yet not of ourselves. Thou hast caused me to hope!

By nature we do not and cannot hope upon the Word of God, for we are children of wrath and under the judgment of condemnation; how, then, could we hope upon His Word? Neither do we by nature have an eye for the things of the Kingdom of God and long for them. We are earthly, from below, carnal, and delight in the things of the flesh.

Not only the Promise, also our hoping is of God!

For, He it is, Who poureth out His love into our hearts by the Spirit he hath given us, and thus caused to hope in His mercy.

He it is that made us partakers of the resurrection-life of Jesus Christ our Lord and made us long for the "moment".

He it is that causes us to count all things but dross for the glory of God that shall be revealed in us.

That causes us to wait with patience.

To forsake all things and to suffer all things in hope.

Thou hast caused me to hope!

Remember!

The Word is Thine and my hoping is Thine!

For, Thou hast spoken Thy Word and Thou hast caused me to hope! It is all Thy work! Thy work it is that I stand here waiting and glorying in the "moment"; Thy work it is that I forsake all things and rather suffer the loss of all things than to abandon my waiting attitude.

Remember, then, Thy Word unto Thy servant, for else I stand ashamed, and Thy name is blasphemed!

But is not the psalmist bold in his petition? Surely, the Lord is faithful and true. He will never forget His promise! And, what is more, He does not only occasionally recall when He remembers, but the promise is constantly before His mind, from everlasting to everlasting! And having His promise to Christ and His Church eternally before His mind, He is constantly actuated by it, and all His government of the universe, in heaven and on earth and in the abyss, tends toward the realization of the promise, so that all things work together for good to them that love God. Surely, the Most High remembers the word unto His servant.

But is, then, this prayers of the psalmist born of doubt and infirmity?

God forbid!

He that cometh unto God must believe that He is a rewarder of them that diligently seek Him. Prayer that is rooted in doubt and fear that the Lord might forget His Word unto His servant is no prayer.

And what, pray, is the true prayer of the servant of Jehovah, what else could it possibly be than the laying hold of the sure Word of God, of the promise that can never fail; to lay hold of it in the firm assurance that it shall never be found faithless; and then to say: remember, O Lord! ? . . . .

And the psalmist had need of the answer, of God's answer!

In the midst of trouble and affliction, of sin and death, of things that witness against the hope of the servant of Jehovah, he has need of, he seeks the answer, that will surely resound in his soul upon his prayer of faith: Be at rest, my child; I will surely, I always do remember My Word to thee! . . . .

And always the Church repeats this prayer!

Remember Thy Word! Come, Lord Jesus!

And always the reassuring answer comes:

Behold, I come quickly!

Amen, yea, Amen!

H. H.

EDITORIALS

Het Onderhouden Van Den Dag

We bedoelen thans niet onze Christelijke Feestdagen, maar den Sabbat.

Wie de onderscheidene belijdenisschriften eens nasnuffelt, nieuwsgierig of ook belangstellend om te weten, hoe ze zich uitlaten over het stuk van de sabbatsviering, merkt al spoedig, dat er een opvallend verschil is tusschen die symbolen, welke op het vasteland van Europa hun oorsprong hebben, en die welke in Engeland werden opgesteld.

In Luther's "Der Kleine Catechismus" wordt het kind des verbonds het volgende ingeprent over den sabbat:

"Du sollst den Feiertag heiligen.

"Was ist das? Antwort:

"Wir sollen Gott furchten und lieben, dass wir die Predigt und Sein Wort nicht verachten; sondern dasselbe heilig halten, gerne hören und lernen".

In de Tweede Zwitschersche Confessie, Art. 24 lezen we het volgende aangaande de beteekenis en het vieren van den sabbat:

"Ten opzichte waarvan wij zien, dat in de kerken vanouds niet slechts bepaalde uren in de week afgezonderd werden voor vergaderingen, maar dat ook de dag des Heeren zelf, sedert den tijd der apostelen, gewijd werd aan godsdienstoefeningen en eene heilige ruste; hetwelk ook door onze kerken nog met recht wordt onderhouden tot het dienen van God en de beoefening der liefdadigheid (propter cultum et caritatem). Maar hierin geven we geen plaats aan de Joodsche onderhouding van een dag of aan eenig bijgeloof. Want wij achten den eenen dag niet heiliger dan den anderen, noch ook meenen wij, dat rusten op zichzelf Gode aangenaam is. En bovendien houden wij den Dag des Heeren en niet den Joodschen sabbat en dat met eene vrije onderhouding (libera observatione)."

Hier wordt niet slechts aan het rusten per se op den sabbat geen waarde gehecht, maar wordt de beschouwing, die de viering van den Dag des Heeren alsof hij heiliger ware dan eenige andere dag der week beslist veroordeeld als eene Joodsche idee en bijgeloof. Dat de dag afgezonderd wordt, dient alleen om aldus gelegenheid te hebben om godsdienstoefening te houden en liefdadigheid te oefenen.

En dit treft temeer, omdat in hetzelfde artikel het vieren van Christelijke Feestdagen, van de geboorte, de besnijdenis, het lijden en de opstanding van Christus, Zijn hemelvaart en de uitstorting des Geestes, worden geapprobeerd, in dien ze maar Gode gewijd worden. Deze worden zelfs, even als de sabbat, geacht te behooren tot de eerste tafel der wet.

De verklaring van onzen Heidelberger Catechismus is bekend:

"Wat gebiedt God in het vierde gebod?

"Eerstelijk, dat de kerkedienst of het predikambt en de scholen onderhouden worden, en dat ik, inzonderheid op den Sabbat, dat is op den Rustdag, tot de gemeente Gods naarstiglijk kome, om Gods Woord te hooren, de Sacramenten te gebruiken, God den Heere openlijk aan te roepen, en den armen Christelijke handreiking te doen; ten andere, dat ik alle de dagen mijns levens van mijne booze werken ruste, den Heere door Zijnen Geest in mij werken late, en alzoo den eeuwigen Sabbat in dit leven aanvange".

Vergelijk hiermede nu, wat de Westminster Confessie biedt over den sabbat:

"As it is of the law of nature that, in general, a due proportion of time be set apart for the worship of God; so, in His Word, by a positive, moral, and perpetual commandment, binding all men in all ages, he hath particularly appointed one day in seven for a Sabbath, to be kept holy unto him: which from the beginning of the world to the resurrection of Christ, was the last day of the week; and from the resurrection of Christ, was changed into the first day of the week, which in Scripture is called the Lord's Day, and is to be continued to the end of the world, as the Christian Sabbath.

"This Sabbath is then kept holy unto the Lord, when men, after a due preparing of their hearts, and ordering of their common affairs beforehand, do not only observe an holy rest all the day from their own works, and thoughts, about their worldly employments and recreations; but also are taken up the whole time in the public and private exercises of his worship, and in the duties of necessity and mercy".

Hier is een nadruk op het heilig houden van den Sabbat, op het rusten van onzen dagelijkschen arbeid, die in de eerder aangehaalde symbolen ontbreekt.

En dit verschil van oogpunt wordt ook in de praktijk nog altijd opgemerkt. Ook heden ten dage zijn er, die er groote waarde aan hechten en er voor ijveren, om door uitvaardiging van wetten alle handel en nijverheid zooveel mogelijk stop te zetten op den sabbat, terwijl anderen hiervoor minder enthousiasme openbaren.

En ook onder de kinderen Gods zijn er, die den sabbat houden uit het oogpunt van de wettische vraag: wat mag ik doen en wat moet ik laten op den Zondag?

Nu is het verschil tusschen de verschillende belijdenisschriften op dit punt ongetwijfeld meer een verschil van oogpunt, dan een wezenlijk verschil. De ééne legt meer nadruk op het verbiedend element in het vierde gebod, de ander op het positief element van de onderhouding van den sabbat. De ééne wil de mogelijkheid van sabbats-ontheiliging door allerlei arbeid en wereldsch genot paal en perk stellen, de andere vertrouwt wat meer toe aan de christelijke vrijheid.

Toch meenen we, dat het oogpunt van onzen Heidelberger de voorkeur verdient.

De ruste toch van den sabbat in positieven zin kan niet bestaan in het zich onthouden van zijn dagelijkschen arbeid. Dit is wel een tamelijk algemeen heerschende beschouwing van de ruste.. We hebben in het zweet onzes aanschijns gewerkt, we zijn vermoeid en nu hebben we behoefte aan ruste, die dan bestaat in een zich overgeven aan de genieting van volkomen non-activiteit. Zelfs is er wel beweerd, dat de rythme van zes dagen van arbeid en éénen dag van volkomene onthouding van allen arbeid ons ingeschapen is. Doch in de eerste plaats mag worden opgemerkt, dat, indien dit de idee der sabbatsruste zou zijn, sommigen onzer zeker veel meer behoefte hebben aan dien éénen dag in de zeven dan anderen. In de tweede plaats is dit eigenlijk de rust des slaaps, die we aan het einde van elken dag van inspanning mogen genieten, doch die zeker niet de ruste van den sabbat is. Maar bovenal, dit is zeker niet de ruste Gods, waarvan ons rusten op den sabbat immers eene reflectie behoort te zijn.

Er is echter ook eene andere idee van rusten.

Ze is die van afwisseling, verandering van activiteit.

Dit is reeds betrekkelijk waar in natuurlijken zin des woords. Iemand, die den ganschen dag harden handenarbeid verricht, zal ruste vinden, indien hij zich voor eenige uren overgeeft aan arbeid van geestelijken aard, zooals het lezen van een stichtelijk boek of het zich voorbereiden voor de vergadering van de vereeniging, waartoe hij behoort. Terwijl omgekeerd, iemand, die gedurende den dag zittend werk verricht, ruste vindt, zoo hij thuisgekomen in den tuin gaat werken of anderen handenarbeid verricht.

Doch zoo is het voor het kind van God ook in geestelijken zin.

Hij is natuurlijk, maar ook geestelijk; hij is aardsch, maar ook hemelsch. En het natuurlijke is wel eerst, maar niet het hoogst. En het natuurlijke behoort in dienst gesteld te worden van het geestelijke. Ook met de dingen van het aardsche behoort hij het hemelsche te zoeken. Nu is hij gedurende de zes dagen der week hoofdzakelijk bezig met de aardsche dingen. Die dingen eischen meestal al zijn aandacht op. In het zweet zijns aanschijns eet hij zijn brood. Wat een heerlijke gave van zijnen God is dan voor hem de sabbat, wanneer hij zijn aangezicht mag afwenden van de aardsche dingen, wanneer hij zijn gereedschap mag neerleggen, de fabriek mag vergeten, kantoor of winkel mag sluiten, niet om zich nu over te geven aan de ijdelheid en ledigheid, die ook op Zondag des duivels oorkussen is, maar om zich geestelijk in te spannen en bezig te zijn met de eeuwige, hemelsche dingen van Gods Koninkrijk!

De positieve gedachte van den sabbat, die op den voorgrond moet worden gesteld, is dan ook, dat we ingaan in de ruste Gods.

En die ruste bestaat nimmer in non-activiteit.

God is in Zichzelven een eeuwig werkend, maar ook een eeuwig rustend Gods. Hij is de eeuwige, en al Zijne werken zijn eeuwig. In Hem is Zijn werk eeuwiglijk volmaakt. En in dat eeuwiglijk volmaakte werk heeft Hij ook eeuwiglijk Zijne genieting. En die Goddelijke genieting van Zijn eeuwiglijk volmaakt werk in Zijne ruste. Werken en rusten zijn in God één, juist omdat Zijn werk eeuwiglijk volmaakt is.

En dit Goddelijk volmaakte werken en rusten heeft de eeuwige God reeds bij de schepping aan ons in den tijd geopenbaard. Zijn rusten op den zevenden dag bestaat niet daarin, dat Hij na volbrachten scheppingsarbeid Zich overgeeft aan ledigheid, maar dat Hij in den tijd ingaat in de genieting van het volbrachte scheppingswerk en daarin Zichzelven verheerlijkt.

En Adams sabbatsruste bestond daarin, dat hij mocht ingaan in die genieting van Gods volbrachte werk en zich met al zijne krachten mocht inspannen, om den naam Zijns Gods te verheerlijken en Zijne vriendschap te zoeken en te smaken.

Doch Adam ging in die ruste niet in.

Hij viel en werd slaaf der zonde, kind des duivels. Hij overtrad Gods verbond.

En God begon in den tijd een ander werk, het werk der verlossing in Christus Jezus onzen Heere, het werk der verzoening in Zijn bloed, der vrijmaking door Zijne genade, der verheerlijking door Zijne opstanding. En principieel en centraal is dat werk volbracht op den dag des Heeren, den dag van de opstanding van onzen Heiland. Die opstanding is het antwoord van den Vader op de kruis-uitroep van den Zoon: Het is volbracht! En weer gaat God in de ruste in, de ruste van Zijn eeuwig verbond, dat van geen wankelen weet.

En onze sabbatsruste bestaat daarin, dat wij op den dag des Heeren ingaan in bijzonderen zin, ons geheel en al bezig houden met die ruste Gods, dat we door het geloof Gods eeuwige liefde zoeken en vinden in het aangezicht van Jezus Christus onzen Heere, en met heel de Kerk in Zijn eeuwig verbond ingaan, om alzoo een voorsmaak te genieten van den eeuwigen sabbat, van de ruste, die er overblijft voor het volk van God.

Gehoorzaamheid aan het vierde gebod is dan ook alleen mogelijk voor Gods volk.

De wereld viert geen sabbat.

Wel zondert ook zij dien dag af, althans voorzoover het haar goeddunkt. Ook het kind der wereld zondert gaarne dien dag af van de overige dagen der week en onthoudt zich van den dagelijkschen arbeid, doch het is niet om bezig te zijn in de ruste, maar om zich over te geven aan de lusten des vleesches, aan sport en zingenot en wat dies meer zij. Zij keert zich op den Zondag niet naar den hemel, maar slechts naar een andere zijde der wereld. En ze vindt de ruste niet.

Doch Gods kind, dat den hem van God geschonken sabbat verstaat, is op dien dag bezig met inspanning

van al zijne krachten, in het zoeken en genieten van de ruste Gods in Christus Jezus.

Daarom is hij ook geen adventist.

De adventist begaat tweeërlei fout. Hij meent waarlijk, dat het heilig achten van den eenen dag boven den anderen op zichzelf Gode welbehagelijk zou zijn. Het woord door den apostel Paulus is op hen van toepassing: "hoe keert gij u wederom tot de zwakke en arme beginselen, welke gij wederom van voren aan wilt dienen? Gij onderhoudt dagen en maanden en tijden en jaren. Ik vrees voor u, dat ik niet eenigszins tevergeefs aan u gearbeid heb". En hij doet met den sabbat, alsof God sedert de schepping der wereld nog nooit een ander werk begonnen ware en nog nimmer had gesproken van een anderen dag.

Wie den sabbat recht verstaat, weet beter.

Hij ziet geen geestelijk-ethische waarde in het houden van een dag boven andere dagen, maar hij ontvangt met een dankbaar hart dien dag als een gave van God aan Zijn volk.

En hij wil beslist niet den zevenden dag vieren, maar onderhoudt den dag des Heeren, om de opstanding van Jezus Christus uit de dooden te gedenken en Zijn Woord te hooren: Komt tot Mij allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u ruste geven.

Daarom kan hij dan ook met al Gods volk zingen:

Ik ben verblijd, wanneer men mij
Godvruchtig opwekt: zie, wij staan
Gereed om naar Gods Huis te gaan;
Kom, ga met ons en doe als wij.
Jeruzalem, dat ik bemin,
Wij treden uwe poorten in;
Daar staan, O Godsstad onze voeten.
Jeruzalem is wel gebouwd,
Wel saamgevoegd, wie haar beschouwt,
Zal haar voor 's Bouwheers kunstwerk groeten.

Of met den dichter van Ps. 84:

Hoe lieflijk, hoe vol heilgenot,
O Heer, der legerscharen God,
Zijn mij Uw huis en tempelzangen!
Hoe branden mijn genegenheên,
Om 's Heeren voorhof in te treên!
Mijn ziel bezwijkt van sterk verlangen;
Mijn hart roept uit tot God, die leeft,
En aan mijn ziel het leven geeft.

Voor hem, wien dit lied uit de ziel gegrepen is, bestaat dan ook geen sabbats-probleem.

Hij zal zich, wat ook de wereld doe, dien dag niet laten ontrooven, om bezig te zijn met zijn aardschen arbeid, of met de dingen der wereld. Hij zal verstaan, dat wie hem dien dag ontrooft, hem schade doet in zijn geestelijk leven en de ontwikkeling en bloei van zijn geestelijk leven belemmert.

Hij zal daartegen waken en bidden.

En dit is wel noodig, vooral in onze dagen.

De wereld stoort zich in hare ontwikkeling ten slotte aan den sabbat niet. Waarom zou zij zich ook om dien dag bekommeren, waarop zij, ook als ze hem afzondert, toch bezig is met dezelfde dingen der wereld, als wanneer zij hem niet houdt?

Het gevolg is dan ook, dat er steeds meer "noodzakelijken" arbeid op den sabbat wordt geschoven. Groote fabrieken, die dag en nacht doorwerken, kunnen op den Zondag immers niet stop gezet worden! Het werk van politie en brandweer is zoo ingericht, dat hij, die daarin bezig is, van den geheelen Zondag wordt beroofd. Bovendien strekt het nachtwerk zich dikwijls uit tot op Zondagmorgen, zoodat men niet instaat is, om des morgens op te gaan naar Gods huis en met ijver den Heere te dienen; of ook begint het reeds vroeg op Zondagavond, zoodat de avonddienst althans niet kan worden bezocht.

En hij, die den sabbat en zijne beteekenis verstaat, zal niet uitgaan van de vraag, wat hij wel en wat hij niet mag doen; hij zal niet angstvallig berekenen op welk uur de sabbat aanvangt en wanneer hij sluit; hij onderhoudt immers geen dagen en maanden en jaren en tijden. Hij is geen Jood. Hij is niet onder de wet, maar onder de genade.

Doch juist omdat hij onder de genade is, zal hij zich den sabbat niet laten ontrooven.

Hij wil dien dag open houden, opdat hij hem, én in den publieken eeredienst met de gemeente in de plaats des gebeds, ên in zijn persoonlijk en huiselijk leven, dien dag mag vervullen met de dingen van Gods Koninkrijk en de ruste, die er overblijft voor het volk van God.

Overbodig is het zeker, om op te merken, dat wie zoo den sabbat verstaat en waardeert als een gave Gods, zich ook op dien dag niet zal overgeven aan allerlei wereldsch genot.

Ook dat is een gevaar, waartegen hij, vooral in onze dagen, zal waken. De middelen van verkeer zijn zoo gemakkelijk en zoo algemeen in gebruik, vooral in ons land. Ieder heeft een auto. En het is zoo verleidelijk om de wereld te volgen en met zijn auto een uitstapje te nemen op den sabbat, hetzij dan tot pure ontspanning of om op familiebezoek te gaan naar een nabij gelegen stad of dorp. Steekt daarin nu zooveel kwaads? Is dat nu zooveel erger, dan thuis te zitten en over allerlei dingen van het aardsche leven te spreken?

En het antwoord zal zeker moeten zijn: neen, natuurlijk niet!

Maar het is wel zooveel erger, dan dat ge op dien dag bezig zijt met de ruste Gods, met Zijn dienst en Koninkrijk, en met inspanning van alle krachten den Heere dient en Zijne wet bepeinst.

En wie God vreest zal tegen al zulke dingen waken!

Eindelijk zal het ook duidelijk zijn, dat als Gods volk zoo den sabbat verstaat, er geen behoefte zal zijn

aan gedurig vermaan, om toch ter kerk te komen en de openbare eerediensten bij te wonen, zoo dikwijls als ze worden gehouden.

Allerwege wordt de klacht gehoord, ook bij de Gereformeerde Kerken in Nederland, dat de diensten, met name dan de avonddiensten, maar slecht worden bezocht. Des morgens zijn de kerken nog wel vol, maar des avonds kan men in vele kerkgebouwen op de banken wel liggen.

Gode zij dank, dat wij deze klacht nog niet behoeven te uiten.

Het is een veeg teeken, als Gods volk niet meer ter kerk komt. Een teeken zeker, dat men Ps. 84:1 niet meer van harte zingen kan; een teeken, dat het geestelijk leven op laag peil staat; een teeken, dat men de dingen der wereld liever heeft dan die van het Koninkrijk Gods; een teeken van dorheid en doodsheid, indien ook niet van den dood zelf!

Ijdel blijkt bij zulke menschen dan ook gewoonlijk het vermaan om toch ter kerk te komen.

Eene afkondiging van den kansel, dat de gemeente beter dient op te komen, baat hier niet.

Slechts als er weer leven komt, en de hooge waarde en beteekenis van den sabbat weer wordt verstaan en op rechten prijs gesteld, zal ook daarin verandering komen.

Dan toch zal men den sabbat weer ontledigen van allen aardschen arbeid en wereldsche bezigheid, om hem geheel te vervullen met den dienst des Heeren.

En dan gaat er van den sabbat een rijken invloed uit op geheel het leven van Gods volk in de wereld.

Immers is het niet de bedoeling van Gods volk, dat zijn sabbat verstaat, om één dag den Heere te heiligen, om de overige dagen der week zichzelven te zoeken; om één dag de dingen te zoeken, die boven zijn en zes dagen zich te verliezen in de dingen, die beneden zijn.

Integendeel, de sabbat zal dan geheel het leven gaan beheerschen. Hij zal een heiligenden invloed hebben op het leven van Gods volk. Op den sabbat ontvangt Gods kind dan teerkost op de reis door het leven, ook voor de zes dagen der week. Op den sabbat gewendt hij er zich dan aan, om den blik naar boven te richten, en ook gedurende zijn aardsche bezigheid naar boven te houden. Op den sabbat leert hij bijzonderlijk, om heel zijn leven en al zijne levensdagen van zijne booze werken te rusten en den Heiligen Geest in zich te laten werken. De sabbat wordt een kracht in zijn leven, om te strijden den goeden strijd des geloofs tot het einde toe, opdat niemand zijne kroon neme!

En zoo zal ook zijne hope door den invloed van den sabbat worden versterkt en verlevendigt.

Nog is het geen sabbat.

De sabbat wacht in de toekomst.

Want God heeft nog van een anderen dag gesproken, den dag van Christus, wanneer Hij zal geopenbaard worden in al Zijne heerlijkheid en wij met Hem. Er blijft nog eene ruste over voor het volk van God.

Die eindelijke, eeuwige, volmaakte ruste, waarin alles zal gewijd zijn aan den dienst Gods, waarin we dag en nacht geen rust zullen hebben en toch eeuwiglijk de ruste genieten, waarin we, met andere woorden, met inspanning van alle krachten zullen rusten, is het voorwerp van de hope van Gods volk.

En van die eindelijke ruste geeft ons de sabbat, mits hij recht worde gevierd, een voorsmaak.

Op die ruste vestigt hij al onze aandacht.

En daarom werpt hij de rijke vrucht af, dat we versterkt worden in de hope der heerlijkheid Gods!

Viert dan uwen sabbat!

En laat geen macht der wereld hem u ontrooven!

Hij is u een rijke gave Gods!

H. H.

Maar Toch Ook Op Den Dijk

In het *Friesch Kerkblad* vonden we het volgende stukje in verband met de leergeschillen. Het is van de hand van den hoofdredakteur, Ds. H. Veldkamp van Sneek, die, zooals de lezer ook uit onderstaand artikel wel zal opmerken, de dingen meestal heel aardig, soms ook scherp weet te zeggen:

TWEE MANNEN OP DEN DIJK.

Eens stonden er twee mannen op een dijk. We zullen de een Klaas noemen, en de ander Kees. Deze namen zijn volmaakt willekeurig gekozen, vanwege de Hollandsche degelijkheid, die er uit spreekt. Niemand legge er dus consequentie's in, of zoeke naar namen van mannen, die de dijk van ons kerkelijk erf bewaken, en die misschien ook toevallig Klaas of Kees heeten, want zooals gezegd: de degelijkheid is het tertium comparationis.

Klaas dan keek al maar naar de kant van de zee, terwijl Kees juist z'n oog naar de landzijde gericht hield.

Klaas zag de geweldige golven tegen de dijk aan beuken, en dus stond z'n gelaat droevig en bezorgd.

Maar Kees tuurde over de wijde polders met bloeiende akkers en fleurige bloemen, en er was blijdschap in z'n oogen.

Klaas zei: we moeten die dijk versterken en verbreeden; die houdt het zoo niet. Die dijk moet wel viermaal zoo breed, anders krijgen we overstrooming.

Kees vond dat wel wat overdreven. Hij was ook wel voor 'n sterke dijk, maar hij vreesde, dat er dan teveel van z'n mooie land

verloren ging. Dat land was kostbaar en duur, en de verhoudingen werden dan, vond hij, wel wat onevenredig.

Bij het gesprek daarover gingen ze elkaar al minder verstaan. Of dat kwam, doordat de een met z'n gezicht naar de zee, en de ander met z'n gezicht naar het land stond, en ze zoo door de wind slechts flarden van elkaars woorden opvingen, weet ik niet, maar in elk geval, ze begonnen hoe langer hoe meer elkaar mis te verstaan en elkander glad voorbij te praten.

Tenslotte werd het compleet ruzie.

Klaas zei boos: *jij* wilt heelemaal geen dijk, en de boel maar laten overstroomen.

Dit was onbillijk gezegd, want die dijk begeerde Kees wel.

Toen Kees daartegen in: "En *jij* wilt alles tot dijkmaken, zoodat er heelemaal geen land, en geen koren of bloemen meer overblijven.

Dit was insgelijk onbillijk, want dat wilde Klaas van zijn kant ook niet.

Het was dus wel een tragisch geval, daar op die dijk, want beide mannen wilden precies hetzelfde, een stevige dijk om het kostbare land te beschermen, en toch verstonden ze elkaar glad verkeerd. Kees, die wel eens wat gelezen had, sprak zelfs van "verabsoluteeren" van de dijk, en bedoelde daarmee dat kreeg Klaas z'n zin alles een en al dijk zou worden, zoodat er geen bloempje overbleef, en Klaas die voor hem niet onder doen wou luchtte toen z'n kennis door te gewagen van nivelleering en synthese. En hij bedoelde daarmee, dat er in 't geheel geen dijk overblijven zou.

Dit afschuwelijk misverstand tusschen deze twee mannen, die 't in de grond van de zaak zoo gloeiend met elkaar eens waren, kwam dan, gelijk gezegd, omdat de een teveel keek naar de zee, en de ander teveel naar het land.

Waren ze niet zoo "eenzijdig" geweest en hadden ze elkaar goed aangekeken, het zou waarschijnlijk niet zoo'n vaart geloopen hebben.

Domme Klaas en Kees!

Het zou met de "meeningsverschillen" op onze kerkelijke dijk wat anders geschapen staan, dunkt mij, als Klaas en Kees niet zoo hardnekkig een verschillende kant uitkeken. Klaas is spookbang voor de golven van individualisme en piëtisme en gaat daarom de dijk in 't stuk van 't "verbond" ijverig aan het verbreeden. Hij is zoo ijverig aan't graven dat Kees hem onder z'n werk door hoort beweren, dat het lijdensprobleem van Job eigenlijk dit was, dat Job geen kijk had op 't verbond. Als Kees dan zegt, maar graaf je nu niet al te veel van "het gezaaide" weg ter wille van de dijk, en Klaas antwoordt weer: en ik begrijp jouw aversie — aversie zegt Klaas voor afkeer — ik begrijp jouw aversie van m,n verbondsdijk niet, wil je dan heelemaal geen dijk? — ja dan heb je 't lieve leven aan de gang.

Ook ziet Klaas de golven van het "indifferentisme" op het stuk van de kerk. Verbreeden dus. Kees is er ook bang voor. Voor die golven namelijk. Maar hij vindt dat die kerkdijk toch wel wat erg hoog en breed wordt, als hij verneemt dat iemand die niet gereformeerd is, niet tot de "Una Sancta" kan hooren. Kees dus: trap niet al "het gezaaide" plat. Klaas:kijk jij maar wat meer naar de golven. Alweer ruzie. In het stuk van de *Schrift* kan Kees nog maar nooit begrijpen, dat men in een bepaald stuk van de Schrift juist moet lezen wat er niet staat, en dat wat er wel staat, van weinig beteekenis is. Hij vindt dat een kapotmaken van "het gezaaide", maar Klaas niet. Hij is op zijn beurt weer bang van de golven van psychologisme.

Zouden Kees en Klaas niet beide gelijk hebben?

Het is te hopen, dat de verschillende leden van de synodale commissie inzake de meeningsverschillen zoowel de zee als het land maar goed in de gaten houden!

Dat is een heel aardige parabel.

Toch hoop ik, dat de commissie in deze zaak door de Synode van Amsterdam benoemd ook den dijk in de gaten zal houden.

Ja, vooral op dien dijk het oog zal slaan.

Dat is eigenlijk niet de taak(die haar is opgedragen. Haar opdracht is eigenlijk om te inspecteeren of sommige menschen, die zelf beweren nog op den dijk te loopen, maar door anderen worden gerapporteerd als van den dijk te zijn afgegleden en reeds met de voeten in het water te plassen, nog werkelijk op den dijk veilig gaan.

't Gaat er eigenlijk niet over of ze werkelijk nog op den dijk loopen, maar of ze loopen, waar door sommigen, door velen gemeend wordt, dat de dijk zich strekt of behoort te strekken.

't Gaat immers niet over afwijkingen van de Confessie (de dijk), maar van gangbare meeningen (de vermeende dijk).

En dat is een lastig geval.

Ik zou daarbij niet al te veel naar de zee, vooral niet naar de zee zien. Die is lang niet zoo onstuimig, als ze door sommigen wel beweerd wordt te zijn. En ook zou ik niet angstvallig naar 't land zien. Dat ligt nog tamelijk veilig achter den werkelijken dijk.

Maar ik zou eerst eens scherp constateeren, waarlangs de werkelijke dijk eigenlijk loopt.

Dan kunnen de vermeende dijklijnen (gangbare meeningen) en de vermoedelijke van-den-dijk afglijders, daarnaar worden beoordeeld.

H. H.

Nog Altijd Ongerust

In het "Gereformeerde Kerkblad voor Drente en Overijsel" van 9 Jan. 1. 1. reflecteert Ds. Y. K. V(ellinga) op een schrijven van Dr. H. H. Kuiper, dat voorkwam in de *Heraut* van 3 Jan. 1937 en dat we ook hier overnemen:

> "En wat zeker niet minder erg gevaar is dan deze zedelijke gevaren van wereldgelijkvormigheid of Pharizeeuwsche preciezigheid, is de geest, die thans de wereld beheerscht, van een opkomend geslacht, dat als "opstandige jeugd" stuk wil breken, wat door der eeuwen arbeid is opgebouwd, om met allerlei nieuwe denkbeelden en stelsels de wereld te verbeteren, niet ook op onze kerkelijke erve binnengedrongen? De rust van het kerkhof begeeren we voor onze kerken zeker niet, maar evenmin de onrust, die ontstaan is, omdat men in jeugdigen overmoed met houweel en breekijzer gewapend rondgaat om af te breken wat de monumenten zijn door onze uitnemendste theologen gesticht, of nog erger, wat de belijdenis van de Kerk aller eeuwen is, disputabel gaat stellen. En ziet men niet, evenals in de wereld daarbuiten, hoe daardoor de vrede in onze kerken bedreigd wordt en het kwaad, waartegen de Apostel Paulus de gemeente van Corinthe zoo ernstig waarschuwde, ook in onze kerken insluipt, dat men facties krijgt, die zich noemen naar den naam van 'n mensch en aan zulk een "leider" een trouw zweren, die van personenafgoderij niet verwijderd is. Het zou struisvogelpolitiek zijn, den kop in het zand te steken en te roepen: er is geen gevaar, terwijl het gevaar zoo ernstig is, dat, zoo God het niet verhoedt, een scheuring in onze Kerken daarvan het gevolg zou kunnen zijn.
>
> De hoop, dat de Synode onzer Kerken, die te Amsterdam dezen nazomer samenkwam, deze bezwaren zou bezweren, is slechts zeer ten deele vervuld. Streng was die Synode waar ze optrad tegen *politieke organizaties*, wier beginselen ze veroordeelde, maar wat deze leergeschillen *in den boezem onzer Kerken* betreft, die veel ernstiger het leven onzer Kerken bedreigen, nam ze wel een groote behoedzaamheid in acht. Het is de trouw van den Praeses der Synode, die voorkomen heeft, dat deze behoedzaamheid de perken te buiten ging. Of de Synode wijs deed met de handeling dezer leergeschillen, die in tal van gemeenten reeds tot groote onrust aanleiding gaven, drie jaar uit te stellen en aan deputatien op te dragen dan van advies te dienen, zal de uitkomst moeten leeren. Zonder zorg zijn we voor de toekomst onzer Kerken niet. Al moge het oordeel, dat Christus over de Kerk van Sardis sprak: ik weet, dat gij den naam hebt, dat gij leeft en gij zijt dood, niet op onze Kerken toegepast worden, de ernstige vermaning door Hem tot haar gericht: "gedenk dan, hoe gij het ontvangen en gehoord hebt en *bewaar* het", is een woord, dat voor alle Kerken geldt en inzonderheid voor onze Kerken. Maar waar er zorg en bezorgdheid is, voor wat dit nieuwe jaar voor onze Kerken brengen zal, eindigen we met ook hier de bede op te zenden voor onze Kerken, die ons lief zijn: Verhef gij, Heere, het licht uws aanschijns over ons, want Gij alleen kunt ons zeker doen wonen."

Dat is zeker sterke taal.

De geest van eene opstandige jeugd, die alles stuk wil breken, die met houweel en breekijzer gewapend rondgaat om de monumenten af te breken door de uitnemendste theologen gesticht, die de belijdenis der Kerk aller eeuwen wil disputabel stellen zou de erve der Gereformeerde Kerken in Nederland binnengedrongen zijn?

Facties in die kerken, die aan een leider trouw zweren en doen aan mensch-vergoding?

En een gevaar zoo groot, dat eene scheuring in de Nederlandsche Kerken daarvan het gevolg zou kunnen zijn?

Vreeselijk!

Het laatste, het gevaar van eene scheuring, zou wel mogelijk zijn. Daartoe behoeft het gevaar, dat Prof. Kuyper ziet, overigens niet zoo groot te zijn. Dat hebben we ten onzent wel gezien. En als Prof. Kuyper en Dr. Hepp en anderen nog lang op deze wijze aan de stormklok trekken, dan zou die scheuring wel eens daardoor tot werkelijkheid kunnen worden. Men kan ook zoolang spreken en schrijven over onrust, dat de onrust tenslotte werkelijkheid wordt.

Voor het overige meen ik, dat Prof. Kuyper zich over deze "meeningsverschillen" al te ongerust maakt.

Voorzoover als ik met die z.g.n. "leergeschillen" op de hoogte ben, meen ik te mogen staande houden, dat er gansch geen aanleiding is om te spreken van een opstandig geslacht, dat met houweel en breekijzer rondgaat om alles kort en klein te slaan.

Ook Ds. Vellinga is het niet met Prof. Kuyper eens. Nadat hij geschreven heeft over "scheurmakerspraat", die hij beluisterde in zekere vergadering te Utrecht gehouden, schrijft hij verder als volgt:

> "Maar van de zijde, waarvan Prof. Kuyper gevaren ducht, hoorden wij zooiets nimmer.
>
> Van die zijde vernemen wij van niet anders dan van een ernstig streven om met alle synthese te breken, om het licht van Gods Woord klaar te laten stralen en vraagstukken, die er zijn, zoo op te lossen dat het geloovig denken er door bevredigd wordt. Al moet toegegeven worden dat er bij dit streven aan de toon wel eens iets gehaperd heeft, zoo is toch nimmer reden gegeven voor den indruk: daar zijn menschen aan het woord, die niet voor rede vatbaar zijn en hun meening maar in de Schrift indragen. Eerder omgekeerd.
>
> Wanneer Prof. Kuyper het een "leergeschil" noemt wanneer men een bepaalde, onder ons gangbare opvatting of de gewone interpretatie van een deel der belijdenis aanvechtbaar acht en dat tracht aan te toonen, schijnt mij dit woord onjuist en is de vraag gewettigd of een vrees daarvoor als waarvan Prof. Kuyper blijk geeft in de verte niet riekt naar "het trouw zweren aan leiders" dat wij allen met hem verwerpelijk achten."

Hierbij kunnen we ons geheel aansluiten.

H. H.

ANNOUNCEMENT

The installation services of Rev. B. Kok, (who has accepted the call as missionary for our churches) will he held, D. V. on Thursday evening, February 18, at 7:45 in the First Protestant Reformed Church.

Rev. P. De Boer will preach the sermon and Rev. H. Hoeksma will charge the missionary.

NOTICE TO CURATOR:

The following schedule has been made by Curatorium for visiting our School:

February.....Hope and Creston
March.....Byron Center and Holland
April.....Hudsonville and Roosevelt Park
May.....Kalamazoo and Fuller Ave.

Geo. C. Lubbers, Secr.

Katholiek En Heilig

Het is bekend, dat de geschiedenis der Kerken na de Reformatie der zestiende eeuw aldus geweest is, dat de belijdenis aangaande ééne heilige, katholieke Kerk al minder harmoniëerde met de werkelijkheid, dat er van de eenheid en dus ook van de katholiciteit en heiligheid der Kerk steeds minder in het zichtbare tot openbaring kwam en het dus, met het oog op de werkelijkheid en de historische existentie der Kerk in de wereld steeds moeilijker werd om de belijdenis te handhaven. Het bleef niet bij de verdeeldheid, die de Kerken der Reformatie zelven, ondanks alle pogingen om tot eenheid te komen, van elkander scheidde. In den loop der geschiedenis ontstond er steeds meer verdeeldheid. De scheur, die begonnen was met de afscheiding van de Roomsche Kerk, scheen onvermijdelijk door te moeten werken. Steeds ontstonden er weer nieuwe groepen, die óf als een nieuw kerkverband zich organiseerden en den naam van Kerk voor zich opeischten, óf ook als groepen, secten, vereenigingen en gezelschappen bleven voortbestaan, zonder zich ook maar om den naam van Kerk te bekommeren. En deze verschillende kerken en groepen waren onderling verdeeld, bestreden elkander op het stuk der belijdenis of der kerkregeering of beide, en betwistten elkander den naam van "heilige, katholieke Kerk".

"De wijziging, welke de Reformatie in het Roomsche kerkbegrip aanbracht, had ook practische gevolgen. De uniformiteit maakte voorgoed plaats voor de pluriformiteit; verschillende belijdenissen traden na en naast elkander op en gaven aan religie en kerk eene gansch andere gedaante. De Reformatie trachtte onzichtbare en zichtbare kerk nog in goed verband te houden; maar de historie bewijst, hoe moeilijk dat ging. En bij andere kerken, buiten de Gereformeerde en Luthersche werd het verband dikwerf geheel verbroken, en de onzichtbare kerk aan de zichtbare of deze aan gene opgeofferd. Het Socianisme nam de onderscheiding nog wel aan, maar sprak toch bijna alleen van de zichtbare kerk, wijl het de christelijke religie opvatte als een vrijwel voor allen aannemelijke leer. Het Remonstrantisme wandelde niet alleen in hetzelfde spoor, maar ontnam aan de kerk ook nog alle zelfstandigheid en liet haar niets over dan het recht van prediking en vermaning. Bij het Rationalisme werd de kerk een vereeniging van menschen tot uitoefening van den godsdienst en tot verbetering der zeden. Kant duidde met de namen onzichtbare en zichtbare kerk het volk Gods aan naar zijn idee en naar zijne empirische verschijning; de laatste, dat is, de kerk met haar statutarisch geloof is bestemd om meer en meer in de zedelijke religie, in een rijk Gods op aarde over te gaan. Bij Hegel had de kerk evenzoo slechts eene tijdelijke, voorbijgaande beteekenis, want de staat is de ware realiseering der zedelijke

KORT VERSLAG

van de Classis-vergadering der Protestantsche Gereformeerde Kerken gehouden January 13 en 14 1937, te Grand Rapids, Mich.

De President Ds. G. M. Ophoff opent de vergadering. Laat zingen Ps. 89 vers 1 leest Col. 1 en gaat voor in gebed. Al de gemeenten waren vertegenwoordigd door een of twee afgevaardigden behalve Los Angeles, Calif. De Credentiebrieven werden ingediend en het formulier onderteekend door eenige broeders. De Pres. verklaart de vergadering voor geconstitueerd. Een schrijven van Los Angeles wordt voorgelezen en voor kennisgeving aangenomen. Ds. A. Petter presideert vervolgens en Ds. H. H. Kuiper houdt aanteekening. Ds. D. Jonker wordt zitting verleend met adviseerende stem. De notulen van de vorige vergadering worden door den Staed Clerk voorgelezen en inboeking goedgekeurd. Besloten om over te gaan tot het examineeren der Candidaten M. Schippers en H. De Wolf. Het examen wordt afgenomen door Ds. G. Vos, Ds. R. Veldman en Ds. P. De boer tot aan ongeveer kwart over twaalf. Besloten te verdagen tot twee uur in de namiddag. Ds. W. Verhil sluit de vergadering met dank aan God. De namiddag-zitting wordt geopend met gebed door Ds. G. Vos. Vooraf zongen we Ps. 150 vers 1. Het examineeren der Candidaten wordt voortgezet by monde van Ds. G. M. Ophoff, Ds. W. Verhil, Ds. C. Hanko en Ds. B. Kok. Aan het einde van het examen in ieder vak hadden de afgevaardigden vrijheid vragen te doen. Een protest was ter tafel van een Broeder en Zuster tegen hun Kerkeraad, in verband met censuur. Het protest wordt gelezen en voor kennis-geving aangenomen. Het antwoord van den Kerkeraad wordt ook gelezen en voor kennis-geving aangenomen. Na langdurende bespreking besluit de Classis een Comm. te benoemen om indien mogelijk met de Kerkeraad de notulen des Kerkeraads na te gaan in betrekking tot deze zaak. Comm. Ds. G. M. Ophoff, Ds. J. De Jong en Oud. B. Helmantel. Besloten te verdagen tot 7:30 om dan met de gemeente van Fuller Ave. te vergaderen om te luisteren naar een Predicatie van de Candidaten. Ds. C. Hanko sluit de vergadering met dankzegging. De avond-zitting wordt geopend met gebed door Ds. A. Petter, we zongen vooraf Ps. 119 vers 18 en 25 vers 4 en de Pres. leest I Joh. 1. Candidaat H. De Wolf levert een preek over Matt. 6 vers 33 in de Hollandsche taal. Candidaat M. Schipper levert een preek in de Engelsche taal over I Petr. 2 vers 2 en 3. Ps. 75 vers 1 en 6 werden gezongen en Ds. H. H. Kuiper sluit de vergadering met dank aan God. De Classis-vergadering wordt voortgezet in de basement der Kerk. Wordt besloten om met briefjes te stemmen in zake toelating tot de bediening des Woords van de twee Candidaten. Met algemeene stemming besloot de Classis de Broeders toe te laten. De Pres. maakt hen bekend met de uitslag der stemming en de vergadering zingt hun staande toe, "Dat 's Heeren zegen op u daal", enz. De Comm. in zake preek-bundel rapporteert bij monde van Ds. M. Gritters. Voor kennis-geving aangenomen. De Comm. in zake vragen gedaan bij Kerk-visitatie wordt gecontinueerd. De Emeritus Comm. rapporteert bij monde van J. Cammenga Jr. Voor kennisgeving aangenomen. Een schrijven van Creston Kerkeraad wordt gelezen en voor kennis-geving aangenomen. Het handelt over emeriteering van Ds. J. Vander Breggen. Een Comm. wordt benoemd om met de betrokken Kerkeraad deze zaak te onderzoeken en de Classis met advies te dienen. Comm. Ds. G. Vos, Ds. R. Veldman, Ds. W. Verhil, Oud. N. Jonker en Oud. T. Kooima. Ds. H. Veldman, Ds. P. De Boer en Oud. G. Gritter worden benoemd om Classisbeurten te regelen. Rapport wordt later aangenomen als volgt: Roosevelt Park, Feb. 14, Ds. M. Gritters; Maart 14, Ds. H. De Wolf; April 11, Ds. M. Schippers; Mei 16, Ds. C. Hanko; Juni 13, Ds. P. De Boer. Creston, Jan. 24, Ds. J. Kooistra; Feb. 14, Ds. J. De Jong; Maart 14, Ds. G. M. Ophoff; April 11, Ds. M. Gritters; Mei 16, Ds. H. De Wolf; Juni 13, Ds. M. Schippers. Portland: Jan. 17, Ds. W. Verhil; Feb. 14, Ds. P. De Boer; Maart 14, Ds. M. Gritters; April 11, Ds. G. M. Ophoff; Mei 16, Ds. M. Schippers; Juni 13, Ds. C. Hanko.

Om reden er twee begravenissen zullen zijn in de Kerk besluit de Classis in die'n tusschen-tijd niet te vergaderen. Besloten te verdagen tot Donderdagmorgen negen uur. Ds. G. Lubbers sluit de vergadering met dank aan God.

Morgen-zitting. De Pres. laat zingen Ps. 25 vers 2, leest Ps. 97 en gaat voor in gebed. Een schrijven van Roosevelt Park wordt gelezen en voor kennisgeving aangenomen. De Classicale Comm. rapporteert dat doopattesten en certificates of dismissal hier ter tafel zijn. Credentiebrieven zijn nog niet klaar. Doopattesten enz., kunnen verkregen worden by den Stated Clerk. De Comm. in zake achterstallige schuld is noch niet klaar om te rapporteeren. Een schrijven van Hull in betrekking tot deze zaak wordt in handen gegeven van deze Comm. Ds. G. Vos geeft verslag van Kerk-visitatie in Calif., en Ds. H. Hoeksema dient een geschreven verslag in van Kerk Visitatie van al de overige gemeenten, uitgesloten enkelen die bezocht werden door Ds. Ophoff en Ds. B. Kok. Het verslag van Ds. Vos en Ds. Hoeksema worden voor kennisgeving aangenomen. De S. C. rapporteert geschreven te hebben aan degenen door de Classis hem opgedragen. Ds. C. Hanko geeft verslag van de werkzaamheden der Curatorium. Er wordt over geklaagd dat al de leden van het Curatorium niet tegenwoordig waren op de vergadering. Het verslag van de Classicale penningmeester, F. LaGrange wordt gelezen en voor kennisgeving aangenomen. Een Comm. wordt benoemd om een reglement op te stellen voor de

Classicale Comm. Hiervoor worden benoemd Ds. M. Gritters, Ds. G. M. Ophoff en de Ouderlingen J. Cammenga Jr. en D. London. Ds. B. Kok geeft verslag van de Zendings Comm. Dit wordt later besproken. Besloten om het eerder genoemd protest af te handelen. Ds Comm. rapporteert bij monde van Ds. G. M. Ophoff. Na langdurende bespreking besluit de Classis de betrokkene Kerkeraad te advizeeren om de belijdenis der protestanten aan te nemen en het censuur onvoorwaardelijk op te heffen, indien genoemde protestanten met hun wandel bewijzen dat ze dezelfde zonde in anderen veroordeelen en niet met allerlei vriendschap openbaren, dat ze het daarmee eens zijn. Een schrijven van Ds. D. Jonker wordt voorgelezen en voor kennisgeving aangenomen. Een Comm. wordt benoemd om in zake de vraag van Ds. Jonker aangaande zijn status in de Prot-Geref. Kerk de Classis op de volgende vergadering te adviseeren. Comm. Ds. G. M. Ophoff, Ds. H. Hoeksema en Oud. D Piersma. Een schrijven van de Fuller Ave. Kerkeraad meldende dat de Kerkeraad het verzoek der Classis niet kan inwilligen in zake het doen van Zendingswerk wordt voorgelezen en voor kennisgeving aangenomen. Roosevelt Park wordt handopening verleend en Ds. J. De Jong wordt aangewezen als Consulent. Als Curatoren worden voorgesteld en door de Classis benoemd, voor Bellflower Ds. A. Petter Primus en A. Buma Secundus. Holland Ds. M. Gritters Pr. en H. De Goede Sec. Fuller Ave. Ds. D. Jonker Pr. en R. Schaafsma Sec. Redlands Ds. G. Vos Pr. en A. Porte Sec.

Ds. A. Petter wordt benoemd als Consulent voor Los Angeles in plaats van Ds. G. Vos. Enkele kerkeraden wordt advies gegeven in zake royeering van doopleden. Het Rapport van de auditing Comm. Mr. G. Schaafsma en Mr. M. De Goede wordt gelezen en voor kennisgeing aangenomen. De Comm. ontvangt eenwoord van dank. De Penningmeester van de Zendingskas Mr. G. Stonehouse had een uitgewerkt verslag ingezonden, dit wordt door den Pres. voorgelezen. Ds. P. De Boer sluit de zitting met dank aan God.

Namiddag-zitting wordt geopend met gebed door Ds. L. Vermeer. We zongen vooraf Ps. 25 vers 3. Een schrijven wordt voorgelezen van de Candidaten. De Broeders bedanken de Classis voor genoten finantieele ondersteuning uit de kas E.B.P. De Comm. benoemd om de Classis met advies te dienen in de zaak Creston rapporteert bij monde van Ds. G. Vos. De Classis besluit in zake Creston dat Ds. J. Vander Breggen zijn Emeritaat ontvange voor zes maanden, met dien verstande dat hij geen Woord en Sacramenten bediene in die tijd. Creston wordt handopening verleend en Ds. B. Kok wordt aangewezen als Consulent. Ds. R. Veldman sluit de vergadering met dankzegging.

De avond-zitting wordt geopend met gebed door Oud. J. De Boer. We zongen vooraf Ps. 119 vers 3. De Emeritus Comm wordt opgedragen tien dollar per week uit te keeren aan de Creston Kerkeraad voor Ds. J. Vander Breggen. Ds. J. Vander Breggen zal de Kerkeraad op de hoogte houden van zijn verdiensten en zoo die meer zijn dan tien dollar per week, zal de ondersteuning in die mate verminderen. De Penningmeester van de Emeritus kas zal de Kerkeraden verzoeken zoo spoedig mogelijk voor dit doel te collecteeren in de Kerken. Na zes maanden zal de Kerkeraad Ds. J. Vander Breggen laten onderzoeken door enkele bekwame geneesheeren, en op de volgende Classis ropporteeren. Ds. J. De Jong bedankt in naam der Classis de Ladies voor de liefderijke verzorging. De Stated Clerk wordt verzocht de namen en adressen van de Penningmeesters der verschillende kassen bekend te maken aan de Kerkeraden. Ze zijn Mr. F. La Grange, 665 Delaware st., S. E. Grand Rapids, Mich. Classicale Penningmeester. Mr. G. Stonehouse, 947 logan St., S. E. Grand Rapids, Mich. Penningmeester van de Zendings Kas. Rev. D. Jonker, 1042 Alto S. E. Grand Rapids, Mich. Penningmeester van de Theologische School Kas.

Ds. G. M. Ophoff wordt opgedragen om de Classis op de volgende vergadering met advies te dienen in zake Handopening.

Ondersteuning wordt toegezegd als volgt: Creston $500.00. Hope $400.00. Grand Haven $500.00. Oak Lawn $500.00. Pella $500.00. Orange City $600.00.. Sioux Center $200.00. Rock Valley $400.00. Doon -600.00. Bellflower $500.00. Kalamazoo $600.00. Ds. A Petter wordt aangewezen om Los Angeles inlichting te geven aangaande discussie en besluit der Classis in zake ondersteuning voor L A. De Kerkeraad van Fuller Ave. maakt aan de Classis bekend dat Ds. B. Kok de roeping op hem uitgebracht voor Zendeling Leeraar onzer Kerken heeft aangenomen. Voor kennisgeving aangenomen. De Classis besluit om de bevestiging van Ds. B. Kok over te laten aan de Kerkeraad van Fuller Ave. met de Zendings Comm. Aan de Zendings Comm. wordt opgedragen te zorgen voor een woning voor de Zendeling Leeraar. Ds. C. Hanko en Ouderling G. Gritter worden gekozen als leden der Zendings Comm. in plaats van Ds. J. Vander Breggen en Ds. B. Kok. Mr. R. Doezema wordt aan gehouden als lid van de Emeritus Comm. tot de volgende Classis vergadering. Besloten om den eersten Woensdag in Juni D. V. te vergaderen in Fuller Ave. Kerk. Verslag van Kerk visitatie bij Fuller Ave., Byron Center, Creston en Roosevelt Park zal gegeven worden op de volgende vergadering. Rondvraag wordt gedaan. Oskalooza heeft enkele vragen. De Classis antwoordt dat de Kerkeraad van Oskaloosa deze zelf heeft te beantwoorden. Kalamazoo vraagt: "Moeten herkozen ambtsdragers op nieuw worden bevestigd?" De Classis antwoordt dat dit gedaan diende te worden. Kladnotulen zullen nagezien worden door het Moderamen.

Besloten te verdagen. We zongen Ps. 25 vers 1 en Ds. H. Hoeksema sluit de vergadering met dank aan God.

M. VANDER VENNEN,
Stated Clerk.

idee, die vernunftlich-sittliche Substanz. De kerk heeft alleen zoolang recht van bestaan, als de staat nog niet ten volle aan zijne idee beantwoordt. Voor de kerk als instelling van Christus bleef op het standpunt van het rationalisme geen plaats. Van een ander beginsel uit kwam het mysticisme tot gelijk resultaat. Het Anabaptisme ging uit van de volstrekte tegenstelling van schepping en herschepping, natuur en genade, wereld en Godsrijk en beschouwde de geloovigen daarom als menschen, die in de wedergeboorte iets gansch anders geworden waren en daarom gescheiden van de wereld moesten leven. Zijn program was niet reformatie maar separatie; het wilde eene afzonderlijke kerk. Eeuwen lang was er geen kerk geweest, maar enkel Babel, en Babel moest verlaten en gemeden worden. In Munster zei men, dat er in 1400 jaren geen waar Christen was geweest. De ware kerk was eene kerk van heiligen die na persoonlijke belijdenis gedoopt waren en door onthouding van eed en oorlog, overheidsambt en allerlei andere wereldsche praktijken in spijze en drank, in kleeding en verkeer van anderen zich onderscheiden.

"Hetzelfde dualistisch beginsel ligt ten grondslag aan allerlei secten, die later binnen den kring van het Protestantisme zijn opgetreden, Labadie riep te Middelburg in 1666, evenals vroeger te Geneve en te Amiens, conventikelen in het leven, aan welke hij den naam van profetieën gaf, en stichtte in 1669 eene 'evangelische gemeente', die alleen uit ware geloovigen mochten bestaan, en later te Herford door een huiselijk familieleven, door eene bedenkelijke huwelijkspraktijk en door gemeenschap van goederen zich onderscheide. Het Piëtisme, zoowel hier als in Duitschland, trok heel het leven saam in den engen kring der religie, werd onverschillig voor kerk en ambt, sacrament en formulier, vergaderde de geloovigen in afzonderlijke gezelschappen en bevorderde het separatisme. Zinzendorf organiseerde den 12den Aug. 1729 eene apostolische gemeente, welke in allerlei trekken met de gemeente van Labadie overeenkwam. In Engeland kwam onder anabaptistischen invloed bij Robert Browne en John Robinson het Independentisme op, dat de kerk geheel en al laat opkomen uit de samenvoeging van individueele geloovigen. Na Cromwells revolutie in zijn enthousiasme getemperd, ging het, gelijk het Anabaptisme in het Mennonitisme, in de religie der Kwakers over, die eene van de wereld afgezonderde en in allerlei uitwendigheden gemeente vormden. Van al het historische en objectieve losgemaakt, werd de kerk bij hen de gemeenschap van allen, die de verlichting des H. Geestes deelachtig waren, en voorts de naam voor hen, die samen op ééne plaats vergaderden, als het ware één gezin vormden, en krachtens het innerlijk licht ook uitwendig in belijdenis en leven overeenstemden. Ook het Methodisme werd door dezelfde tegenstelling beheerscht. Wel trachtte Wesley eerst de kerk zelve te reformeeren, maar in 1784 ging hij toch tot separatie van de staatskerk over; hij ordende predikers, stelde hen onder bescherming van de Tolerantie-actie en voegde de bekeering in gezelschappen saam, die dagelijks tot gebed bijeenkwamen, van tijd tot tijd liefdemaaltijden, vastendagen, waaknachten, prayermeetings, enz., hielden en tot voornaamste taak kregen, om aan de bekeering van anderen te arbeiden. Het Heilsleger van generaal Booth is van dit Methodisme de consequentie; de bekeerden vormen geen kerk meer, maar een staand leger van Christus, een corps van evangelisten onder een officier, door bijzondere kleeding en leefwijze van de wereld gescheiden. Geen wonder, dat onder al dergelijke verschijnselen John darby er toe kwam, om open en beslist alle kerk en kerkvorm te verwerpen. Naar zijne meening werd de N. T. bedeeling van het verbond der genade eerst wel door God met kerk en ambt begiftigd, maar deze zijn reeds in den apostolischen tijd door der menschen ontrouw ontaard en van Gods wege verworpen. Daarom zijn alle kerken sedert dien tijd niets dan Babel, voorbereidingen van den antichrist, geheel en al bedorven, door de geloovigen ten eenenmale te verwerpen. Dezen moeten thans niets anders doen dan zich uit de wereld terugtrekken, elkander in hunne bijeenkomsten met hunne verschillende gaven stichten en in stilte afwachten de wederkomst van Christus". Bavinck, Gereformeerde Dogmatiek, IV, 314 vv.

De Roomsche Kerk mag gaarne wijzen op deze verdeeldheid van de Protestantsche Kerken ten bewijze, dat heel de beweging der Reformatie der zestiende eeuw te veroordeelen is. Toch is het moeilijk in te zien, dat haar oordeel op dit punt zonder eenigen grond is. In de eerste plaats toch is de eenheid der Roomsche Kerk meer schijn dan werkelijkheid. Wel komt het bij haar niet tot openbare scheuring en afscheiding. Doch de oorzaak hiervan moet niet worden gezocht in eene wezenlijke, geestelijke eenheid, gewrocht en bewaard door de eenheid des Geestes, maar in de sterke, uitwendige band der hierarchie. "Geloovigen en ongeloovigen staan binnen hare muren even ver van elkaar als in vele kerken der Hervorming. De verschillende orden staan dikwerf met elkander op alles behalve vriendelijke voet. . . . En Reform-katholicismus, 'Los-van-Rome' beweging en Modernisme toonen hoeveel onvrede er in menig hart onder den uiterlijken glans van eenheid verborgen is. Het geloof aan de ééne, onfeilbare, alleen-zaligmakende kerk is tegenover het bestaan en den bloei van zoovele andere kerken niet meer te handhaven; de Leer wordt door het leven en door de gescheidenis zoo sterk mogelijk weersproken". idem, p. 318. Maar in de tweede plaats lag het wel in den aard der zaak, dat in de kerken der Reformatie de scheuring en afscheiding moest blijven doorwerken. Zoolang als een sterke uitwendige band van hierarchie geloovigen en ongeloovigen en allerlei elementen binnen dezelfde kerkelijke muren

kan houden, mag scheiding en verdeeling te voorkomen zijn; doch zoodra het beginsel wordt aanvaard, dat de kerk in het zichtbare op aarde daar gevonden wordt en daar alléén, waar het Woord Gods zuiver wordt verkondigd en gehoord, is herhaalde afscheiding en voortdurende Reformatie der kerken onvermijdelijk. De roem van Rome's kerk tegenover de kerken der Reformatie is dus ijdel.

Intusschen is het opmerkelijk, dat ook in de belijdenisschriften van den tijd na de Reformatie dezelfde onderscheiding van onzichtbare en zichtbare kerk gewoonlijk nog voorkomt, die we aantreffen in de symbolen van den tijd vóór de opstelling van de Westminster. Dit geldt niet van alle belijdenisschriften van den nieuweren tijd. Zoo b. v. wordt er in "The Confession of the Society of Friends, commonly called Quakers", die opgesteld werd door Robert Barclay in 1675 en bestaat uit vijftien theologische theses, over de kerk niet gesproken. Van hen was echter niet anders te verwachten. Zij noemden zich immers niet "Kerk" maar "Society of Friends"; meenden geheel te moeten en te kunnen leven bij inwendig licht, verwierpen den eeredienst met de bediening des Woords en der Sacramenten en hielden dus geen kerk over. Ook de "Declaration of the Congregational Union of England and Wales" staat zeer zwak op het stuk der Kerk, zooals te vermoeden is. Artikel XX spreekt uit, dat "zij gelooven, dat Jezus Christus zijne volgelingen geboden heeft om met elkander in Christelijke gemeenschap te leven en de gemeenschap der heiligen te onderhouden; en dat, tot dien einde, zij gehouden zijne alle goddelijke instellingen gemeenschappelijk te onderhouden, alsmede die kerkenorde en kerkelijke tucht, welke uitdrukkelijk bevolen is als eene geinspireerde instelling (inspired institution), of gewettigd door het ontwijfelbare voorbeeld der apostelen of der apostolische kerken". Van het wezen der kerk wordt hier niet gesproken. De geloovigen vergaderen en oefenen gemeenschap met elkander, en waar dit geschiedt, daar is de kerk. In de "Declaration of Faith of the National Council of Congregational Churches," held at Boston, Mass., 1865 vinden we wel een uitspraak, die de verdeeling der Christelijke Kerk in de wereld betreurt, alsmede de bewering, dat de "congregational faith" en de eenvoudigheid van de organisatie der Congregatioal churches de vereeniging en gemeenschap van alle geloovigen, ook van verschillende gevoelens, vergemakkelijkt, maar over de Kerk, hare wezenlijke eenheid, hare kenmerken en de onderscheiding van zichtbare en onzichtbare kerk lezen we niets. In een taal, die meer gekenmerkt is door ijdelen roem dan door kracht van overtuiging wordt in deze "declaration of faith" uitgesproken: "Wij houden staande, dat ons congregationalistisch systeem zich onderscheidt door deze uitnemendheid (a distinctive excellence of our Congregational system), dat het hoogere boven het minder gewichtige waardschat, en dat het door zijn eenvoudigheid van organisatie de vereeniging van alle ware geloovigen in ééne Christelijke Kerk, in zulke omgevingen, waar de bevolking beperkt is, vergemakkelijkt, en dat de verdeeling der kerk in zulke omgevingen in verscheidene zwakke en jaloersche vereenigingen, die hetzelfde gemeene geloof deelen, eene zonde is tegen de eenheid van het lichaam van Christus, en tegelijk de schaamte en schande van het Christendom. Wij verblijden ons er in, dat wij, door ons vrije systeem van apostolische orde, gemeenschap kunnen houden met allen, die Christus erkennen en die krachtig medewerken om de eenheid te herstellen in de verdeelde Kerk en harmonie en vrede terug te brengen onder allen, die onzen Heere Jezus in waarheid liefhebben. Aldus erkennende de eenheid van de Kerk van Christus in de geheele wereld, en wetende, dat wij slechts ééne tak van Christus' volk zijn, en wijl we vasthouden aan ons eigen geloof en kerkenorde, reiken wij de hand der Christelijke gemeenschap op den grondslag van die groote, fundamenteele waarheden, waarin alle Christenen behooren overeen te stemmen". Wie eenigszins bekend is met den toestand der Congregationalistische Kerken in ons land, weet wat dit vergemakkelijken van de vereeniging van alle ware geloovigen in ééne kerk beteekent en waar het op uitliep. Het beteekende een steeds meer prijsgeven van de waarheid, een steeds zwakker en ledig wordende prediking, totdat ten slotte allen behalve de ware geloovigen zich in den eeredienst dier kerken kunnen thuis gevoelen. Doch aan eenige fundamenteele uitspraak de Kerk van Christus betreffende is deze belijdenis ten eenenmale gespeend.

In "The Baptist Confession" van 1688 echter beluisteren we ten opzichte van de Kerk nog de taal van de Westminstersche Confessie. We lezen daar: "De Katholieke of Algemeene Kerk, die (ten opzichte van het inwendige werk des Geestes der waarheid en genade) onzichtbaar mag worden genoemd, bestaat uit het geheele aantal der uitverkorenen, die reeds vergaderd zijn, en thans of in de toekomst nog vergaderd worden tot één onder Christus als hun Hoofd; en is de bruid, het lichaam, de vervulling desgenen, die alles in allen vervult. Alle personen in de geheele wereld, die het geloof des Evangelies en de gehoorzaamheid aan God door Christus overeenkomstig dat Evangelie belijden, en die belijdenis niet teniet doen door dwalingen, die de fundamenten omver werpen, of door onheiligheid van wandel, zijn en mogen genoemd worden de zichtbare heiligen; en uit dezulken behooren alle bijzondere gemeenten te worden samengesteld." Hier ontmoeten we dus nog de onderscheiding van zichtbare en onzichtbare Kerk, en wordt de Kerk als onzichtbaar omschreven uit het oogpunt van het inwendige werk der genade door den Heiligen Geest in de geloovigen gewrocht. In "The New Hampshire Confession (Baptist) of 1833" wordt alleen nog gesproken van de zichtbare kerk: "Wij gelooven, dat eene zichtbare Kerk

van Christus is eene gemeente van gedoopte geloovigen, vereenigd in een verbond op den grondslag van het geloof en de gemeenschap des Evangelies; die de ordinantiën van Christus onderhouden; die geregeerd worden door Zijne geboden; en die uitoefenen de gaven, rechten en priviligiën hun naar Gods Woord geschonken; en dat hare eenigste schriftuurlijke ambtsdragers zijn de Bischoppen of Herders en de Diakenen, wier kwalificaties, rechten en plichten worden omschreven in de brieven aan Timotheus en Titus". Hier wordt niet eens gesproken van de Kerk, doch slechts van eene afzonderlijke gemeente; de katholiciteit der Kerk valt hier buiten den gezichtseinder. Ook de "Confessie of the Free-will Baptists", 1834, is zwak op het stuk der Kerk, maar het onderscheid van zichtbare en onzichtbare Kerk, schoon niet met name genoemd, schemert hier toch door, en zij blijft in elk geval niet staan bij de omschrijving van eene afzonderlijke gemeente, doch spreekt ook van de kerk over de geheele wereld: "Eene Christelijke Kerk is een georganizeerd lichaam van geloovigen in Christus, die op bepaalde tijden vergaderen om God te dienen en de ordinantiën des evangelies onderhouden naar Zijn Woord. In meer algemeenen zin is zij het geheele lichaam van Christenen door de geheele wereld, en zijn alleen de wedergeborenen leden. Geloovigen worden tot eene bijzondere Kerk toegelaten op hun belijdenis des geloofs (giving evidence of faith) en hun ontvangen des heiligen doops en van de hand der gemeenschap". De "Methodist Articles of Religion" opgesteld door John Wesley in 1784, herinneren nog aan de onderscheiding van zichtbare en onzichtbare kerk, doch spreken overigens slechts van de zichtbare, plaatselijke gemeente: "De zichtbare Kerk van Christus is eene vergadering van geloovige menschen, in dewelke het zuivere Woord van God verkondigd wordt en de sacramenten recht worden bediend naar de instelling van Christus, in al die stukken, die daarbij noodzakelijkerwijze vereischt worden". Doch een krachtige belijdenis aangaande de Kerk van Christus zou men van de hand van John Wesley nauwelijks kunnen verwachten.

Sterker zijn op dit punt de symbolen van Calvinistischen oorsprong. In 1655 werd, waarschijnlijk door Jean Leger, na eene wreede vervolging der Waldenzen in Piedmont door de Roomschen, opgesteld de "Brièvе Confession de Foy des Eglises Reformées de Piedmont". En deze belijdenis spreekt zich als volgt uit over de Kerk: "Dat God heeft verkoren ééne Kerk in de wereld, voor de zaligheid der menschen, en dat deze Kerk één hoofd en fundament heeft, hetwelk is Christus Jezus. Dat deze Kerk is de vergadering der geloovigen, die uitverkoren door God van voor de grondlegging der wereld en geroepen met eene heilige roeping, zich vereenigen om Gods Woord te volgen, geloovende alles, wat Hij hun daarin leert en wandelende in Zijne vreeze. Dat deze Kerk nooit kan ophouden of vernietigd worden, maar eeuwig zal blijven". Hier wordt wel niet met zoovele woorden gesproken van de onzichtbare en zichtbare Kerk, maar de onderscheiding ligt toch niet onduidelijk in deze omschrijving uitgedrukt; en bovendien worden zichtbare en onzichtbare kerk niet gescheiden, maar als één en dezelfde kerk voorgesteld. De Kerk is tegelijk de vergadering van uitverkorenen en geroepenen en dus van ware geloovigen en van hen, die zich vereenigen om Gods Woord te volgen en in Zijne vreeze te wandelen. Eenigszins anders wordt hetzelfde uitgesproken in de Confessie van de evangelische vrije Kerk te Geneve, die zich afscheidde van de Staatskerk en in 1848 haar belijdenis uitgaf. Zij leert aangaande de Kerk: "Wij gelooven, dat afzonderlijke kerken in verschillende plaatsen opgericht, en bestaande meer of minder uit wedergeborenen en onbekeerden, zichzelven moeten openbaren door de belijdenis van haar geloof (hope, espérance), de openbare eeredienst en de werken der Christelijke liefde. Maar wij gelooven ook, dat boven al deze afzonderlijke kerken, die geweest zijn, nog zijn of zijn zullen, er voor God bestaat eene heilige, algemeene Kerk, bestaande uit al de verlosten, een onzichtbaar lichaam vormend, waarvan Jezus Christus het Hoofd is, en de leden waarvan niet eerder zullen worden gekend dan in den jonsten dag". En eindelijk wijzen we nog op het artikel aangaande de Kerk in de "Articles of Religion of the Reformed Episcopal Church in America", 1875, waar we lezen: "De zielen in de geheele wereld verstrooid, die Christus door het geloof aanhangen, die deelgenooten zijn des Heiligen Geestes, en den Vader aanbidden in Geest en in waarheid, zijn het lichaam van Christus, het huis Gods, de kudde van den Goeden Herder, de heilige algemeene Christelijke Kerk. Eene zichtbare kerk van Christus is eene vergadering van geloovigen in dewelke het zuivere Woord Gods wordt verkondigd, Doop en Avondmaal recht bediend worden naar de instelling van Christus, in al die dingen, die noodzakelijkerwijze daartoe behooren. En die dingen moeten daarbij als vereischten worden beschouwd, die de Heere zelf deed, die Hij zelf heeft bevolen, en die door de apostelen zijn bevestigd".

Zoo blijkt het dan, dat de kerken der Reformatie en de Protestantsche Kerken tot op den huidigen dag, enkele uitzonderingen nu daargelaten, vasthielden aan de onderscheiding van onzichtbare en zichtbare Kerk en daarmee aan de belijdenis van ééne, heilige, katholieke Kerk. Ze deden dit in weerwil van alle scheiding en verdeeldheid. Ze namen daarin hun uitgangspunt bij de beschouwing der Kerk. Hoe dit in de praktijk is toe te passen en hoe dit in verband staat met de z.g.n. pluriformiteit der Kerk op aarde, kome later ter sprake. Zeker mag thans reeds worden opgemerkt, dat dit uitgangspunt bij de behandeling der Kerk zuiver moet worden geacht. Willen we het leerstuk der Kerk zuiver houden, dan dienen we niet uit te gaan

van de zichtbare openbaring der Kerk in de wereld, om daarnaar haar wezen te bepalen, maar omgekeerd, haar allereerst in haar wezen te beschouwen, als voorwerp des geloofs, zooals we dit wezen der Kerk uit de Heilige Schrift kunnen leeren kennen, om daarnaar onze beschouwing van de kerk op aarde en in het zichtbare te vormen. Naar haar wezen is dan de Kerk heilig en Katholiek. Zij is immers de Kerk, zooals zij van voor de grondlegging der wereld is gekend in den raad des Heeren, verkoren in Christus haar Hoofd, verlost, gereinigd, geheiligd, verheerlijkt; en zooals zij van den beginne door den Zone Gods wordt vergaderd, door Zijn Geest en Woord, tot één lichaam. In dien zin is zij de vergadering, het lichaam, van alle verloste, wedergeborene, geheiligde en verheerlijkte heiligen. Haar heeft God eeuwiglijk gekend in liefde. Tot haar behooren de geloovigen, die in het verleden zijn geweest en die thans jubelen voor den troon Gods en des Lams; tot haar behooren ook de uitverkorenen en geloovigen in Christus, die thans op aarde verkeeren; en tot haar behooren de uitverkorenen, die in de toekomst, tot aan den jongsten dag toe, nog zullen worden geboren, verlost en verheerlijkt. In haar is niets dat onrein is. Aan haar is vlek noch rimpel. Zij is wezenlijk geestelijk en hemelsch. Ze is niet van beneden, maar van boven. Ze is niet aardsch maar hemelsch. Daarom kan ze met recht heilig heeten. En ze is vergaderd uit alle tijden, en uit alle geslachten, en daarom is ze één en katholiek. Deze Kerk, naar haar wezen, als voorwerp des geloofs, is de ééne, heilige, algemeene Kerk van Christus.

Deze heilige, algemeene Kerk wordt echter op aarde, eeuw in eeuw uit, en uit alle geslachten en talen en natiën en togen, vergaderd en gerealizeerd Ze komt op aarde tijdelijk tot stand. En op aarde wordt ze, schoon wezenlijk onzichtbaar, als geestelijk-hemelsch lichaam, zichtbaar. We moeten niet zeggen, dat er eene zichtbare en eene onzichtbare Kerk is, alsof deze twee te scheiden zouden zijn en we ten slotte zouden moeten spreken van een kerkje in de kerk. Integendeel, we moeten vasthouden, dat de ééne, heilige, katholieke Kerk in de vergadering der geloovigen op aarde zichtbaar wordt, gekend kan worden, met den vinger is aan te wijzen. Ook moeten we de onderscheiding van zichtbare en onzichtbare Kerk niet toepassen op de kerk op aarde en de kerk in den hemel respectievelijk, zoodat de kerk op aarde de zichtbare, de kerk in den hemel de onzichtbare is. Want het is wel waar, dat er van de heilige, algemeene Kerk van onzen Heere Jezus Christus, in elke bepaalde periode slechts een zeer klein gedeelte op aarde verkeert, en dat de verheerlijkte Kerk in den hemel voor ons onzichtbaar is. Maar toch dient de onderscheiding van zichtbare en onzichtbare kerk niet ter aanduiding van de ecclesia militans en de ecclesia triumphans. Noch ook moet de onderscheiding van zichtbare en onzichtbare kerk verward worden met die van kerk als organisme en kerk als instituut. Deze laatste onderscheiding is een geheele andere, waarop vooral in onze dagen wel in het bijzonder de aandacht mag worden gevestigd. Maar wel dient deze onderscheiding om aan te duiden, dat de heilige, algemeene Kerk wezenlijk en uitteraard onzichtbaar is; dat ook de kerk, zooals zij tijdelijk op aarde bestaat in haar wezen niet gezien wordt en niet kan worden gezien; dat zij echter wel in en door het aardsche heen tot openbaring komt op aarde. Door dingen die gezien en gehoord worden met het aardsche oog en met het aardsche oor komt de wezenlijk voor ons onzichtbare Kerk tot openbaring en wordt ze zichtbaar. Ze wordt zichtbaar door belijdenis en wandel. Ze wordt op aarde bekend als de vergadering dergenen die Gods Woord hooren en belijden en naar dat Woord wandelen. Ze is de vergadering der ware christgeloovigen.

H. H.

Wie Kwaad Doet Is Goed?

We ontvingen het volgende schrijven:

Redakteur van de Standard Bearer;
Waarde broeder:—

Is eenige ruimte in de S. B. voor het volgende?

Zoo nu en dan zond ondergeteekende een ernstige vraag omtrent de zoo onbekende leer der Drie Punten, aangenomen door de Synode der Christelijke Gereformeerde Kerken in 1924, naar de Vragen-redakteur van *De Wachter*, het officieel orgaan dier kerken, kunnende natuurlijk verwachten, dat die geleerde redakteur machtig was, en ook gaarne bereid zou willen zijn, om ons licht te verschaffen in dit ons nieuw Christelijk Gereformeerd geloof.

Maar het schijnt, dat de geëerde en geleerde Wachter-redakteur zelf geen licht heeft, of weigert om den goeden raad der Synode op te volgen om de eenvoudigen in deze leer te onderwijzen, want hij liet altijd na om mijne vragen in het publiek te beantwoorden, of ook in het privaat mij in te lichten.

Bemerkende, dat ook U. E. in uw Prot. Geref. kerkengroep zulk een orgaan hebt met een vragenbus aan uw adres, zoo klop ik eens bij u aan met een vraag, die ik hoop dat u zal willen beantwoorden.

Ter inleiding van deze vraag dient het volgende. We lezen in Mal. 2, dat de profeet den leeraren van zijn tijd verweet, dat zij den Heere vermoeiden met hunne bewering en hunne stelling, dat iedereen, die *kwaad* doet, *goed* in de oogen des Heeren is, daar Hij aan dezulken een welgevallen heeft.

Nu is mijn vraag: Is het niet waar, zeiden de leeraren van de Synode van 1924 in hunne uitgesprokene

en vooruitgeschovene Drie Punten feitelijk niet hetzelfde als de leeraren ten tijde van Maleachi?

Geheel de uwe,

J. H. Hoekstra,
Chicago, Ill.

Antwoord:

Ik weet niet, waarom de vragenbus-verzorger van *De Wachter* weigert om op bovenstaande vraag een antwoord te geven. Misschien is het schrijven van den vrager hem een beetje te ironisch gesteld; misschien gaat hij van de gedachte uit, dat de schrijver van den vraag eigenlijk naar het bekende pad vraagt; misschien vreest hij, dat achter den vorm der vraag eigenlijk een aanval op de Drie Punten steekt; misschien meent hij, dat de vrager licht genoeg heeft of kan hebben, indien hij slechts Prof. Berkhof's verklaring van de Drie Punten leest; misschien wil hij liever de Drie Punten doodzwijgen, zooals het geval is met velen in de Christelijke Gereformeerde Kerken; misschein weet hij geen raad met de vraag.

Hoe dit ook zij, ik vind het ook jammer, dat de vraag niet in *De Wachter* wordt beantwoord.

Immers behoort deze vraag thuis bij de vragenbus-verzorger van het orgaan der Christelijke Gereformeerde Kerken.

Deze Kerken toch hebben de leer der Drie Punten aanvaard. Zij zijn er ook verantwoordelijk voor. Bovendien is de vrager één hunner leden. De leiders dier kerken zijn dus verantwoordelijk voor hem, d'enen hem ook licht te verschaffen en op zijne vragen te antwoorden, ook al zijn ze een beetje stout en misschien ondeugend gesteld. En zij kunnen toch ook het meest bevredigende antwoord geven (dat mag althans worden verwacht), op de vraag, wat ze eigenlijk hebben aanvaard in 1924. Mijn antwoord wordt allicht gebrandmerkt als tendentieus en eenzijdig.

Ik zou den vrager dan ook willen aanraden, om te blijven aankloppen bij de leiders zijner kerken.

Wil de vragenbus-redakteur van *De Wachter* hem niet ten dienste staan, misschien dat zijn eigen leeraar hem uit de brand helpt.

Wie weet?

Daar ik intusschen niemand, die fatsoenlijk aanklopt de deur in zijn aangezicht op het slot wil werpen; daar ik bovendien niet veel hoop heb, dat des vragers aanhouden het ten slotte zal winnen; daar de Standard Bearer toch ook belang heeft bij de vraag, die gesteld werd; en daar een antwoord in de S. B. misschien den vragenbus-verzorger van *De Wachter* kantprikkelen om er ook iets van te zeggen, wil ik thans zoo goed en zoo kwaad als ik kan, trachten om een objectief zuiver antwoord te geven op de vraag door den broeder mij gesteld.

Allereerst dan iets over den tekst, naar denwelken de vrager verwijst. We lezen in Mal. 2:17: Gij vermoeit den Heere met uwe woorden; nog zegt gij: Waarmede vermoeien wij Hem? Daarmede, dat gij zegt: Al wie kwaad doet is goed in de oogen des Heeren en Hij heeft lust aan de zoodanigen; of: waar is de God des oordeels?

Wat beteekent dit woord?

I. Ik geloof niet, dat het hier bepaald gaat over leeraars, die het volk aldus onderwijzen, ofschoon het niet onwaarschijnlijk mag worden geacht, dat degenen, die aldus spraken, dit deden onder de leiding van priesters en valsche leeraars. Dit is des temeer waarschijnlijk, omdat in dit hoofdstuk de leiders allereerst worden toegesproken en met Gods oordeelen bedreigd. Toch spreekt hier ongetwijfeld de groote schare des volks, die zelf waren afgeweken van Gods verbond, maar blijkbaar zichzelven nog rekenden tot degenen, die goed deden in de oogen des Heeren. Het waren degenen, die den Heere niet vreesden in onderscheiding van hen, van de betrekkelijk kleine groep, die Hem wel vreesden.

2. Als zij hier voorgesteld worden als zeggende, dat al, wie kwaad doet, goed is in de oogen des Heeren en dat Hij lust heeft aan de zoodanigen, dan hebben ze ongetwijfeld het oog niet op de kwaaddoeners onder hen, of ook op zichzelven. Neen, zij zijn Gods volk immers! Zij zijn Israel! Ze zijn kerkmenschen, die geen kwaad kunnen doen. Zij zijn goed al doen ze ook nog zooveel kwaad! Ze hebben het oog op de heidennen, die immers *qua talis* de goddeloozen zijn en die door het oordeel Gods moeten worden getroffen.

3. Zij spreken dit woord, niet om daarmede een zekere leer vast te stellen, of een zekere beschouwing te formuleeren,, maar in een geest van goddelooze murmureering tegen en vermoeiing van den Heere. Zij gaan uit van de gedachte, dat de Heere hen goed zal noemen en aan hen een welgevallen heeft, hebben voor eigen zonde en goddeloosheid geen oog, beroepen zich op het feit, dat ze van Israel zijn, en meenen, dat de Heidenen, als goddeloozen dienen te worden verdelgd in den dag des oordeels. En ze murmureeren, dat *dit* oordeel niet wordt voltrokken.

Nu is de vraag: in hoeverre is er in dezen overeenkomst tusschen de murmureerende goddeloozen van Mal. 2:17 en de leiders der Christelijke Gereformeerde Kerken, die de Drie Punten aanvaardden in 1924?

Er is overeenkomst en verschil.

De overeenkomst bestaat hierin, dat men in 1924 metterdaad uitspraak, dat God in gunst neerziet op alle menschen, op de menschheid in het algemeen. De commissie van prae-advies bedoelde dit wat duidelijker te zeggen en had in haar oorspronkelijk voorstel aan de Synode de woorden opgenomen: "waaronder natuurlijk ook de verworpenen begrepen zijn". En deze woorden zijn lang en breed door de Synode besproken en eindelijk in het laatste substituut-voorstel er uit gelaten. Doch de strekking van het eerste punt is

daardoor niet veranderd. De Synode heeft degelijk uitgesproken, dat God in dit tijdelijke leven ook in welgevallen of gunst neerziet op de goddelooze verworpenen.

Er is nog een punt van overeenkomst. Het betreft de vraag of de Synode ook heeft geleeraard, dat een iegelijk, die kwaad doet, goed is in de oogen des Heeren. Dit heeft de Synode niet uitgesproken, maar wel iets dergelijks. Zij heeft namelijk geleerd, dat de kwade boom goede vruchten voortbrengt, dat de natuurlijke mensch in de "sfeer" van dit tijdelijke leven goede werken doet, en dat wel omdat er buiten de genade der wedergeboorte om eene algemeene werking des Geestes in den mensch is, waardoor hij in staat wordt gesteld die goede werken te verrichten. Zij laat de Schrift dus leeren, dat de werken des natuurlijken menschen betrekkelijk goed zijn. En dat wil natuurlijk hetzelfde zeggen als dat God ze goed noemt. Ze zijn echter altijd zonde. In zooverre heeft de Synode dus metterdaad geleerd, dat God het kwade goed noemt, en dat degene, die kwaad doet, goed is in Zijne oogen.

Er is echter ook verschil.

1. In de eerste plaats heeft de Synode niet *bepaald* uitgesproken, dat God een welgevallen heeft aan degenen, die kwaad doen. Had ze dit maar openlijk uitgesproken, het Eerste Punt ware er misschien niet zoo gemakkelijk doorgegaan. Want zooals het nu staat spreekt het Eerste Punt dit wel uit, maar niet door bepaald de kwaden te noemen. De Synode sprak niet uit, dat God een welgevallen heeft aan de kwaden in onderscheiding van de goeden. Dit is wel kennelijke bedoeling van de goddelooze murmureerders in Mal. 2:17. God zegent, volgens hen, bepaald de kwaden, niet de goeden. Hij heeft bijzonderlijk en met nadruk een welgevallen aan de boozen en niet aan de rechtvaardigen. Dat is de strekking van hun goddelooze taal. En dat heeft de Synode van 1924 niet uitgesproken, noch ook bedoeld. Zij sprak van een welgevallen of gunste Gods aan alle menschen, goed of kwaad, rechtvaardig of onrechtvaardig, verkoren of verworpen. Dat is dus een punt van verschil.

2. Een tweede punt van verschil is, dat de murmureerders van Mal. 2:17 hun uitspraak doen in een geest van murmureering en boosheid. Zij willen het niet zoo. De Heere moest de kwaden verdoemen en de goeden weldoen en zegenen. Maar de Synode van 1924 heeft haar uitspraak, dat God met welgevallen neerziet ook op de goddeloozen in dit leven gedaan in de meening, dat ze door die uitspraak een Gode welbehagelijk werk verrichte, zooals ze dat ook meende te doen door hen te vervolgen en uit te werpen, die hare uitspraak niet wilden onderteekenen en leeren. En zij wilde het dus ook niet anders. Zij heeft er behagen in, dat God niet alleen de uitverkorenen bemint, maar ook in gunst teneer ziet op verworpenen en goddeloozen in deze wereld.

Ze heeft dus wel zeer erg gedwaald.

Hierbij zal ik het eerst maar laten in de hoop, dat ik eenigszins aan de begeerte van den vrager heb voldaan.

Mocht de Vragen-verzorger van *De Wachter* meenen, dat ik de besluiten en leerstellingen der Synode van 1924 niet zuiver weergaf en geen recht liet wedervaren, dan zullen we daarvan misschien wel (en meer waarschijnlijk niet) van hooren.

H. H.

A Glimpse In Different Directions

It is safe to say, dear reader: that the world of today is hopelessly lost and confused in their own man-made ways, and has no solution for its manifold problems. There is unrest everywhere, disharmony, hatred among the nations and peoples of the world. If you hear them talk, they all want peace, although they create war within their very borders. They seem to think that the road to happiness and success lies in material things, but they forget that man is created in the Image of God and necessarily craves for the things eternal. They seek and build their hope upon a Hitler, Stalin, or Roosevelt, and frequently draw the conclusion, and make the statement, that our economical welfare lies in Democracy or in a Republic ruling. The Christian knows however, that God rules also over the kingdoms of this world.

Also in the religious world is much counterfeit gold, which has no value in the eye of an honest God.

Rome counts its thousands upon thousands of converts every year; building their house of hope upon their own righteousness and good works and sink with an Ave Maria upon their lips into everlasting destruction.

The modern Jew has no Jesus for his sin-stained heart, and because of that, no Jehovah who tells him: I am thy Covenant God, the everlasting I Am.

The Moslem's cry is: Allah is God, a powerful god, but justice and holiness are omitted; a true picture of the present world of today, indeed.

In our own day there are many who study Scripture in harmony with their own sinful, unscriptural thinking.

The Premillennial Doctrine is based on such teachings. They lose sight of the fact that God has only one people, they know not of a covenant of grace, that essentially the seed of Abraham is Christ; and because of it they lose the Christ of the Scriptures.

Also the new Presbyterian group tolerates these brethren and also members of Lodges, who have no Christ and therefore no God.

As Protestant Reformed Churches we live separated from Christian Reformed brethren which have forsaken their spiritual Father Calvin, and are befriended with Arminius and Palagius, and therefore lose sight of the fundamental conception of the Sovereign God, Who willed for Himself a covenant people, with passing by of others, who were not chosen unto that heavenly bliss, but were left in their sin. They still claim that grace is for all, and if that is the truth, no one has received it, for God is holy.

They want to make us believe that we can live with the ungodly of this world in peace, on a basis of grace in common, and God in His infallible Word tells us: Come out from them my people, and have no communion with the workers of iniquity.

A while ago someone asked me, "Have your Churches the only doctrine?" I said, No brother, not the only doctrine, but the doctrine which is the closest to the Word of God.

For we believe in a Souvereign Almighty God, Who in Jesus Christ predestinated unto Himself a people that must serve Him, and Him alone. We believe that when God sees us in ourselves, we are no better than others, but stand condemned before Him. That we are dead in sins and trespasses and therefore have salvation only in the cross of Christ. We are *this* peculiar people, and as such must live alone in the midst of a corrupt world.

Let us ask ourselves the question: do we reach this high ideal as Protestant Reformed Churches?

We are pure in doctrine, but do we also live accordingly?

January 13 and 14 we again came together as a Classis to thank and praise our God for the manifold blessings received out of His hand, and ask for His guiding hand in matters pertaining to His Kingdom. Peace and harmony prevailed. A good virtue, indeed. It also became evident that preachers in our midst do not become rich. This is very easy to understand, because there are not very many rich amongst us. However, if this means that they get hardly enough to live on, then I say: shame on us! They who break the bread of life amongst us, shall we take away their daily bread? We have enough. Classical Assessments were not all paid up. Must we not pay our debt? We promised!

We were all glad that Rev. B. Kok, (who was called by our churches to become a missionary) accepted that call. May the Lord bless him richly in his labors, which are extended also outside the boundaries of our own Churches.

Creston congregation lost their pastor, due to illness. Sad indeed! May it please the Lord to send them an other shepherd erelong.

There were also two candidates examined by Classis who may labor amongst God's people.

It behooves us to bow down before our Covenant God, Who does bless us abundantly, and let us never forget that we receive these blessings only out of His hand, and that it is His good pleasure that we may be co-workers with Him in His Kingdom.

However, there are some things in our midst which do not carry God's approval. We do not practice our Prot. Ref. doctrine to the full. We still have those who belong to worldly Unions, and we feel, do we not, that also in this respect our Churches should be consistent. As a Church of the Living God, we can not tolerate members of a Union, ungodly to the core, that places itself above the Church, above God, and rules, that, whatever may be the conditions in life, in the midst of this world, its members have to obey its laws.

Can we tolerate members of Associations, who make rules and regulations not in harmony with the Word of our God? I am inclined to believe it is impossible. Let us as a Protestant people study also those problems in the light of the Scriptures.

We should have schools of our own, for we call ourselves Protestant Reformed.

We should not entrust our children to ungodly Institutions, for we with our children, seed of the covenant, belong with body and with soul unto our Covenant God.

If we truly love Zion, and love to dwell in her midst, then we surely shall experience the words of the poet of old in Ps. 46:7: The Lord of Hosts is with us, the God of Jacob is our refuge.

S. D. V.

ADVANCE NOTICE

In the near future, the Lord willing, a mass meeting will be called of all the male members of our Protestant Reformed Churches, located in and around Grand Rapids, Kalamazoo, Byron Center, Hudsonville, Hope, Holland, Grand Haven, and possibly Chicago, interested in Christian Instruction for our children, based upon our Protestant Reformed principles (especialy High School training) for the purpose of organizing a School Society.

The date of this meeting we hope to announce later.

The Committee:
Per: Joe Sjoerdsma

Numbers - Deuteronomy

Verse 14 of chapter 20 marks the end of and the beginning—the end of Israel's nomadic life of 37 years in the wilderness and the beginning of a brief period of preparation for taking possession of the land of Canaan. The events of this period are found recorded in the last section of the book of Numbers—a section beginning with chapter 20:18 and continuing to the end of the book. Let us examine the legal material of this section, found in chapters 28, 29, 30 and 35.

The instructions contained in chapters 28 and 29 concern: (1) The continuous or daily sacrifice; (2) the weekly sabbath and its offerings; (3) the feasts of the new moons and of the trumpets; (4) the great day of atonement; (5) the feast of the tabernacle; (6) the offerings connected with these feasts. This is not the only place in the Pentateuch where instructions are found that have to do with the above-named institutions. The other places are in Ex. 29:38-42; 31:12-17 and Lev. 23. The first of these passages is comprised of laws of the daily offerings; the second, of the laws of the offerings connected with the weekly sabbath, while the legal materials found in Lev. 23 concern the same institutions brought forward in Num. 28, 29, with this difference, that in the last-named chapters no mention is made of the feast of the passover and of the feast of weeks. Now an examination of the legal material found in Num. 28, 29, brings to light that it forms no mere repetition of legislation already given, but amplifies and thus concludes this legislation and this in view of the fact that the people of Israel are now about to take possession of the land of Canaan. Hence, the significance which is given to the feast of tabernacles, as the closing feast, at which the blessedness and the joy of the settlement in the land of Canaan was celebrated. In this festival, all the feasts culminated.

The statement that laws, previously given, are here (in the book of Numbers) again brought forward, and amplified and completed in view of the circumstance that the people of Israel were about to take possession of the land of Canaan, applies to all the remaining legislation found in the book of Numbers. It applies to the legislation concerning the vows in chapter 30. The vow was a formal promise made to God, for the benefit of the sanctuary. Its object could be either cattle or houses or lands or even dependent children and slaves. The ethical principle involved in the Old Testament vow was that it was not compulsory but voluntary; secondly, that once made, it had to be fulfilled; and thirdly, that the neglect of its fulfillment was to be expiated with sin offering. Legislation concerning the vows is found in divers places of the Pentateuch, in Lev. 17; Num. 6:30 and Deut. 23:21-24. The prescriptions in Num. 30 deal exclusively with vows of women. In the wilderness the children of Israel could make no great offerings; but in Canaan, on the contrary, rich offerings could and should be brought by women as well as by men. However, the legislation of Num. 30 prescribes that if she was married or was still an unmarried daughter living with her parents, her vow, before it could be fulfilled, had first to be sanctioned by the husband or by the father.

Chapter 35 contains the instructions concerning the Levitical cities and the cities of refuge. To the Levites is given no heritance, no lot, in Canaan; their inheritance is Jehovah. But the tribes shall give them cities out of their inheritance and in addition pasturage for their cattle. The pastures surrounded the cities for their cattle, flocks and herds. Thus, after the prescriptions for the cleansing of the holy land from all heathen corruption, and its apportionment among the people of Jehovah, a positive sanctification is now provided for it by the distribution of the Levitical cities throughout the land.

There are to be six free cities. Adding these to the remaining Levitical cities, brings the entire number to forty-eight. The most important are those of the priests, thirteen in number, and divided among the tribes, who are nearest the sanctuary. The free cities are to be so located as to make the escape to them possible to all. They are to be for those pursued for the unintentional shedding of blood, thus not for the wilful killer. Cities of refuge they are, bulwarks of justice and mercy. They will thus glorify the land of Canaan.

THE BOOK OF DEUTERONOMY.

The three propositions to be defended in connection with this book are:

(1) The unity of the book of Deuteronomy.

(2) The unity between the book of Deuteronomy and the middle books (Exodus, Leviticus and Numbers).

(3) Of the four books here named, the book of Deuteronomy came into being last.

Proving these propositions consist primarily, if not exclusively in having regard to the character of the book of Deuteronomy. The character of this book has received various definitions. It has been described by one as an attempt to "furnish a new law which might be conducive to the interests of altered circumstances", by another as, "horatory description, explanation and enforcement of the most essential contents of the Covenant relation and Covenant laws, with emphatic prominence given to the spiritual principle of the law and its fulfilment." Lange comments on the purpose of the book as follows, "Deuteronomy. . . . the second law. But Deuteronomy is not therefore a repetition in the sense of a transcript. That would be a mere copy. . . . which the second tables of the

law were, which Moses must hue, written truly by God Himself, as were the first but in other respects the work of Moses, while the first were entirely the work of God. According to another Biblical scholar, the aim of the book is, "to secure by supplementary regulations that the laws and institutions of the previous books, whose full validity is presupposed, shall be observed, not only in an external way, but as to their inner significance, their higher aim, their spiritual principle." Then there are those who define the book as the peoples code and regard this as its distinguishing mark.

Now each of the above views has support in the book. Yet each is deficient as a definition, as it fails to set forth characteristics and tendencies of the book that cannot be overlooked.

An examination of the book of Deuteronomy leads to the discovery of the following characteristics.

1. In the middle books of the Pentateuch (Exodus, Leviticus, Numbers) God speaks to Moses and Moses as God's mouthpiece to Aaron and his sons. Thus the content of these books is interspersed with statements such as these: "And the Lord said unto Moses, saying, Speak unto the children of Israel. . . ." "And the Lord spake unto Moses, saying. . . ." "And the Lord said unto Moses. . . ." And the Lord called unto Moses and spake unto him out of the tabernacle of the congregation, saying. . . ." Fact is, that in these middle books God appears almost exclusively as the sole speaker and Moses as the hearer. Rarely is Moses here brought forward as speaking to the people, or even to the priests. After recording the Lord's communication to Moses of the instructions respecting the building of the tabernacle, the sacred writer simply asserts, "Thus did Moses: according to all that the Lord commanded him, so did he." Exodus 40:17.

Coming to the book of Deuteronomy, the discovery is made that here Moses as the mouthpiece of God is the sole speaker, and he speaks in lengthy discourses not to a few priests, but to all the people. The book sets out with the announcement, "These be the words which Moses spake unto all Israel on this side Jordan in the wilderness. . . ." Every distinct discourse in this book is headed by a similar statement: "And Moses called all Israel together and said unto them, Hear, O Israel. . . ." Chapter 5:1. "Now these are the commandments, the statutes and the judgments, which the Lord your God commanded to teach you. . ." Chapter 6:1. "And Moses with the elders of Israel commanded the people, saying. . . ." Chapter 27:1. "And Moses went and spake these words unto all Israel. And he said unto them. . . ." Chapter 31:1, 2.

2. A second characteristic of the book concerns its style. The mode of expression one encounters in the middle books is that of a speaker engaged in communicating bare facts. The style of Deuteronomy, on the other hand, is hortatory. The speaker of the discoures found here, makes his appeal to the will and thus recommends, approves, urges, pursuades, threatens and promises, as one swayed by a powerful impulse,—the impulse of direct inspiration. And what is recommended is exactly the law(law as the inclusion of the entire Mosaic legislation) of Jehovah. What is stressed throughout is that this law be loved and obeyed, that they, the people of Israel, may not be overtaken by the curse of their God and perish, but may live and come into the possession of the promised land of their abode. This is the strain sustained throughout the entire series of discoures. It continues to gain in loftiness until it finally ends in a prophetic outburst that reveals that the vantage point to which Moses is finally raised is of such heights that it allowes him to trace the course of God's doings with His people to the end of the Old Testament dispensation, yea, to the end of time.

An examination of these discourses will bear out this statement. The substance of the first address (comprised of chapters 1-4) is that the people of Israel hearken to the statutes and to the judgments, "which I teach you, for to do them; for this is your wisdom and your understanding in the sight of the nations, which shall hear all these statutes and say, Surely this great nation is a wise and understanding people. For what nation is there so great, who hath God so nigh unto them, as the Lord our God is in all things that we call upon him for? And what nation is there so great, that hath statutes and judgments so righteous as all this law, which I set before you this day? Only take heed to thyself and keep them diligently, lest thou forget the things which thine eyes have seen, and lest they depart from thy heart all the days of thy life: but teach them to thy sons and thy sons' sons. . . ." And the basis on which the rendering of this obedience is made to repose is that the covenant promise will be realized, that thus Jehovah will cause His people to inherit the land. And the evidence of this is the greatness that Jehovah has already begun to show them through His giving into their hands the enemies thus far encountered, Shon, king of the Amorites, and Og, king of Bashan. Let them therefore now hearken to the Lord's statutes and judgments for to do them, that "ye may live, and go in and possess the land which the Lord God of your fathers giveth you." Deut. 4:1. For only on the condition that they keep the covenant fidelity will they receive the promise. Let them be mindful of this. Let them recall their forbears who murmured in their tents, and said, "Because the Lord hated us, he hath brought us forth out of the land of Egypt, to deliver us into the hand of the Amorites, to destroy us," and concerning whom the Lord therefore sware, saying, "Surely, there shall not one of these men of this evil generation see that good land, which I sware to give unto your fathers." Let them consider further what their eyes have seen,

to wit, "what the Lord did because of Baal-peor; for all the men that followed Baal-peor, the Lord thy God hath destroyed them from among you. But ye that did cleave unto the Lord your God are alive every one of you this day." Deut. 4:3, 4.

The second discourse begins with chapter 5 and continues through chapter 26. Though the materials comprising this section may have been delivered not in one day, but in a seccession of days, fact is, that they form a distinct whole. The evidence of this is that this section sets out with the announcement," "And Moses called all Israel together and said unto them, Hear, O Israel, the statutes and judgments which I speak in your ears this day," and that the first time we again come upon a statement of this nature is when we arrive at chapter 27. But the length of this section together with the diversity of its subjects would seem to indicate that it represents a number of distinct addresses, delivered on various occasions. Be this as it may, the matter to be noticed is that the manner of speech that characterizes this entire discourse is again hortatory and that its chief aim plainly is to multiply the reasons why the people should walk in the way of the covenant of their God. Chapter 5:1 again sets out with the admonition, "Hear, O Israel, the statutes and judments which I speak in your ears this day, *that ye may learn them, and keep them and do them.*" After rehearsing in the hearing of his audience, the initial events at Mount Sinai—the giving of the law of the ten commandments, the fear of the people by reason of the fire—after reciting this law to them Moses concludes with again saying, "Ye shall observe to do therefore, as the Lord your God has commanded you, that ye may live and that it may be well with you, and that ye may prolong your days in the land which ye shall possess." Chapter 5:32, 33.

The content of chapters 6-12 likewise consists of a series of exhorations. The people of Israel are told that the end of the law is obedience and therefore exhorted to hear and observe to do it, to love the Lord their God with all their heart, to teach His words to their children, and to write them upon the posts of their houses and on their gates. They shall beware lest they forget the Lord, "which brought them forth out of the land of Egypt, from the house of bondage," when He will have brought them into the promised land of their abode and have filled their houses with all good. They shall fear the Lord and swear by His name and shall not go after other Gods. They shall not tempt the Lord, as they tempted Him in Massah. They shall do that which is right and good, to cast out all their enemies from before them, as the Lord hath spoken. Chapter 6. They shall surely smite the nations inhabiting the promised land. They shall make no marriages with them. Instead, they shall cleanse the promised land from all defilement of their abominable idolatry. For they, the people of Israel, are a holy people unto the Lord. They shall know that the Lord keepeth covenant and mercy with them that love Him; and repayeth them that hate Him to their face, to destroy them. . . . If they shall hearken unto these judgments, they shall be blessed above all people. Chapter 6. They are exhorted to obedience in regard to God's gracious dealings with them in the past. Chapter 8. They are warned, lest, after the Lord shall have destroyed their enemies and brought them in to possess the land, they glory in themselves, in their own righteousness, instead of in the Lord. Let them understand that the Lord giveth them not this land for their righteousness; for they are a stiffnecked people. This He shows them by rehearsing their several rebellions. Chapter 9. Now their minds are directed to God's mercy of the past in renewing with them at Sinai the covenant that they had broken, through His restoring the two tables, continuing the priesthood and hearkening to Moses' prayer for them. What now doth the Lord require of them but to fear Him, to walk in all His ways, and to love Him and to serve Him with all their heart and soul. Chapter 10. The Lord is their praise. He has done for them these great and terrible things, which their eyes have seen. And now He has made them as the stars of heaven for multitude. Therefore they shall love the Lord their God. Their eyes have seen all the great acts of the Lord which He did. Let them therefore, keep all His commandments. If they do so, He will prosper them in the land of Canaan. If they forsake the Lord, His wrath will be kindled against them, and He will shut up the heaven that there be no rain, and no man shall be able to stand against them. Blessing and curse is set before them; blessing for them if they obey, but curse if they obey not. Chapter 11.

The style of chapter 12-26 continues to be hortatory. However, the exhortations of these sections do not consist in such statements as, "Fear the Lord and love Him," linked with promises and threats, but in a large number of *statutes* and *judgments*, communicated by Moses to all the people. This section may be said to form the body of the book of Deuteronomy.

G. M. O.

IN MEMORIAM

Daar de Heere op den 26sten January tot Zich nam de vrouw van een vorigen ambtsdrager,

MRS. J. W. STUURSMA

wenschen wij als kerkeraad onze innige deelneming in hun verlies aan de bedroefde weduwnaar en kinderen hiermede te betuigen.

Dat onze getrouwe Verbonds God door Zijn Geest en Woord het moge vertroosten is onze bede.

Namens de Kerkeraad van Pella, Iowa.

H. Veldman, Pres.

W. Boender, Scriba.

Sunday School Lessons

The Raising Of Lazarus
John 11:1 - 12:11

"Jesus said unto her, Thy brother shall rise again." To Martha Jesus said this. Words of comfort they were, designed to lift up a soul bowed down with grief, on account of the death of a brother. Just before he had passed away, when it had become plain that the illness that had layed him low was to result in death, the two sisters, Martha and Mary, had sent a messenger to Jesus with the tiding. "Lord, behold, he whom thou lovest is sick."

"This sickness is not unto death. . . ." that is, the the ultimate end, purpose of this sickness is not death; Lazarus dies for the glory of God, that the Son of God might be glorified thereby. In all liklihood, this reply was uttered in the audience, not only of the disciples, but of the messenger as well, who returned with it to the sorrowing sisters, Martha and Mary. Let them ponder this word in the time that will intervene between the death of their brother and the arrival of Jesus. Two days after the receipt of the message, Jesus said to His disciples, "Let us go into Judea".

When Christ arrives, it is the active, practical, demonstrative Martha, who goes forth to meet Him. Mary, the woman, capable of being moved in the deep, the contemplative, pensive and quiet Mary, does so afterwards, but for the present remains in the house. Says Martha to Jesus, "Lord, if thou had been here my brother would not have died". We would be placing a wrong conception on this utterance of Martha, if we would take it to mean that Christ's prayer that the sick brother be cured would have been heard, but that His prayer that Lazarus, who died, be raised from the dead, will not avail. Does she not go on to say, "But I know, that even now, whatsoever thou wilt ask of God, God will give it thee." From this statement of hers animates certainly, hope—a hope namely, of the raising of the dead man. But to this hope she dare not give utterance, except indirectly. The sisters are acquainted with the raising of the daughter of Jarius and of the youth of Nain. They are mindful, too, of the promise contained in the message of Jesus, "This sickness is not unto death, but for the glory of God. . . ."

This hope Christ now feeds, when He says to her, "Thy brother shall rise again". What does Christ mean. Must this statement of His be made to apply to the final resurrection or to the resurrection of Lazarus, or to both? And the answer. The statement applies to the resurrection of Lazarus as the sign and pledge of the final resurrection. It thus applies primarily and in the last instance to the resurrection of the just in the last day.

But Martha does not understand. "I know," says she to Christ, "that he shall rise again in the resurrection at the last day", 'but tell me,' such is the implication of this speech of hers, 'tell me, Master, whether or no, thou meanest that he will rise now, is at this instance to be recalled into this present human life.'

Ah, these sisters are attached to Lazarus' earthly appearance. And how could it be otherwise? What they lost in him was a brother and a Christian friend. Their grief is great, overwhelming. O, if the Master had been here, he would not have died. This is the remark they had made to each other over and over again, as appears from the circumstance that it is a saying that both utter to Christ. But now that he is dead, would not a prayer made by the Master that he be raised again, now, today, be heard? Does not God give him whatsoever he asks? And would he refuse to ask for them? They hope. "Lord. . . . I know, that even now, yea, even now, whatsoever thou wilt ask. . . . 'Lord can it be?' "Thy brother shall rise again." But when, Now Lord? Let me hear Thee say, Yes, now. But this one word that she would fain have Christ utter, He fails to bring over His lips.

Instead, He says to her, "I am the resurrection, and the life: he that believeth in me, though he hath died, yet shall he live. And whosoever liveth and believeth in me shall never die. Believeth thou this? Let us grasp the marvelous implications of this speech of Christ. It is this: "Thy brother believed in me, Who am the resurrection and the life. And believing, he is not dead, but liveth." Let these sisters hear and rejoice. Martha hears, but, as is evident from her reply, does not understand, fails to grasp the import of these words of the Saviour. There is actually something evasive about her reply. Instead of replying , "Yes Lord, I know thou art the resurrection and the life. True, Lord, my brother liveth," she says, "Yea, Lord, I believe that thou art the Christ, the Son of God, which should come into the world." This, to be sure, is a glorious confession. But it is doubtful whether this woman apprehended fully its great import. It is certain she did not. She must have sensed somewhat the great significance of Christ's testimony, "I am the resurrection and the life. . . ." And her reply seems to have been made under the impulse of saying something in return of which she could feel sure that it did justice to and harmonized with the import and sublimity of His testimony. So it seems. For, immediately after having made this confession, she, so we read, went her way. There is not the slightest indication that her bowed-down spirit is lifted up by the words that Christ has spoken to her.

That reply of hers is a little too brief for this otherwise talkative woman. Then she comes to Mary, the quiet, pensive Mary, the woman whose grief is profound, as she feels so deeply. But instead of saying to her, "Mary, I have a word for thee. Our brother is not dead, but he liveth, so saith the Master," she whispers in her ear simply, "The Master is come, He calleth for thee." Sensing her own inability to speak a word that will assuage Mary's grief, she feels that the best she can do is to send her grief-stricken sister to Christ. This is the best she can do, indeed, the best anybody can do, ever. How can she comfort her sister at this instance? He, who would comfort another must not only come as armed with a message—the message of Christ—but must also be capable of sober thought. But Martha's soul is much too agitated for serious reflection. She has hope, but it is that her brother will be raised again, now. And so pre-occupied is she in her mind with this hope and so stunned is she by the passing of her brother, that it is doubtful whether she was at all capable of attending carefully to the glorious words that the Master had spoken to her. Her mind is fixed upon that tomb yonder, where the corpse of her brother lies. And her one thought is, "O that the Master would pray that he be raised again".

If these sisters want true and abiding comfort, they must attend to and grasp the meaning of that word of Christ, "I am the resurrection and the life. . ." This word, these sisters have need of hearing for more than one reason. From Martha's replies to Christ, it is plain that she believes in the resurrection of the just unto eternal life in the last day. This, of course, formed the content of the hope of all the believers of that epoch. But Martha's error is that she separates resurrection and life from Christ's person. Attend to her speech. She did not say, "I know that he shall rise again *in thee*. . . ." but merely, "I know that he will rise again in the resurrection on the last day." Further she says, not, "Thou Lord art mighty to raise him from the dead," but, "I know that even now, whatsoever thou wilt ask of God, God will give it thee". Then, too, she seems to be unmindful of what death, as it overtakes the unjust, at bottom is; what death (physical) is to the believer; what the resurrection of the just implies; what it means to be believing in Christ. Such being the limitations of her grasp upon the truth (The Spirit that leadeth into all truth had as yet not been poured out) it does not occur to her that her brother liveth now. Hence, standing in the presence of his death, she is without that comfort that would otherwise be hers.

"I am the resurrection and the life. . . ." He can say this only because He is also God. Being God, He has life in Himself, in self lives, moves and has his being. He (together with the Father and the Spirit) is for this reason, the source, fountain, creative cause of the life that He, as the Christ, merited for His people. And of this life He is also the seat and channel. In Him all fulness dwells bodily. This life, therefore, cannot be separated from His person, nor from His human nature. *He* is life, as He is also the true bread, the living water, the light, the wisdom, righteousness, sanctification and redemption of His people. Being the life, He is of necessity also the resurrection of His people. Resurrection and life issue from His very person, that is, from His creative will. Hence, to pass Him by is to pass by life. To believe in, to appropriate Him, is to appropriate life itself.

What life? Not, to be sure, the aggregate of actions and relations—eating and drinking, traveling and resorting, trading and building and farming, following whatever pursuit one has chosen—that constitute this present life. This life is but a continual death. But true, imperishable, eternal life presupposes purity of heart, a new nature, a spirit alive to truth and to God, and consists in being known of God and in knowing Him, in having fellowship with the Father and the Son, in possessing God in Christ, in seeing Him in the face of Christ and in being satisfied by His likeness, in living and walking with God in His holy temple. This is life.

And to this life they are raised, who believe in Him, not for the first in the resurrection of the last day, but even now in the present life, at the very instant when faith lays hold on Him. For Christ saith not, "I *will* be," but He says, "I am, even now, to everyone that believeth in Me, the resurrection. . . ."

Being the life, He is the resurrection, the fountain, the creative cause, the reality of it, thus also the reality of His own resurrection in His human nature on the third day after His crucification. Hence, He did not become the resurrection on this third day; but He *was* the resurrection, even while He sojourned among us,—the resurrection in the midst of death. Hence, His rising on the third day, was in truth the rising of *the* Resurrection from death unto everlasting life.

Therefore, he that believeth in Him, though he hath died, (spiritually and physically) will live, is living and will live eternally. And whosoever liveth and believeth in Him, shall never die. He that liveth, hath life abiding in him, the life that springeth up into life eternal, shall never die, is thus not dead when laid away in the grave. That man actually dies, to whom the grave is the corridor to the regions of eternal night and outer darkness. But to the just, who live in Christ the grave is the corridor to eternal life. Hence, the grave gains no victory when it opens to receive the just. But the victory is theirs who fall asleep in Jesus. And for these death has no sting, as all it can do is

to lay them low in a grave that to them is the passage way to heaven.

Believest thou this, Martha? Why then would she see her brother recalled into this human life? She wants him for herself. His passing left a great void in her life. But had the full truth dawned upon her at that moment, she, standing in her faith, would have said, "Lord, do not wake him. He liveth! That is enough for me".

As to Mary, hearing that Jesus is come, she rises up hastily and goes to Him. Coming where Jesus is, she, without even first greeting Him, prostrates herself at His feet. All she says, can say, is:"Lord, if thou hadst been here, my brother would not have died." How characteristic of her, this behavior. Seeing her weeping, and the Jews weeping which have come with her, Jesus groans in the spirit and is troubled. The original text tells us that Jesus was vehemently, indignantly, angrily affected, stirred up in His Spirit and troubled Himself. The Greek verb, translated groan, means to be moved with anger, *to be very angry, to be moved with indignations, to sternly charge, to threateningly enjoin.* Other meanings, this verb (in the original) has not.

That Jesus sympathized with the deep sorrow of of these sisters, how can it be otherwise? Had He not come to bear the grief and sorrows of His people in His human nature, that there might be for them a drying of all their tears? Did not also this suffering with His people belong to the burden of divine wrath that He had come to bear? Assuredly, yes. He was moved as He alone could be moved by the spectacle of their sorrow. And we read of Him, that on this occasion He weeps, that is, not as the Jews weep, loudly and vehemently, but softly as becomes Him. Yet in view of the meaning of the word found in the original, it will not do to construe this *groaning* of the Saviour as a mere sympathy with the sorrow of these friends of His. Justice must be done to the testimony of the orignal text. A search must be made for the reason of Christ's *anger* and *indignation.* It is to be noticed that Christ groaned not in His soul but in His sprit. Now the spirit of Christ (and of the believer) was in distinction from His lower sinless nature, that side of His being through which He was related to God. It is exactly the spirit that is indignant and angry at the spectacle of sin and unbelief. And that is exactly what Christ here encounters, unbelief, on the part of the Jews to be sure,—the Jews who wept with the sisters. We read that when some of them say, "Could not this man, which opened the eyes of the blind, have caused that even this man should have died?" Jesus again *groaned* in Himself. It is unbelief that Christ here meets with,—unbelief, also on the part of these sisters, Martha and Mary. There is something inordinate about their grief. In it their is an element of sin. It is a grief that, because they believe not, borders on dispair. It is grief mixed with selfishness. Further, though Christ had been so long with them, yet they fail to see in Him the resurrection and the life. Considering this unbelief, that on the part of the Jews opens its vile mouth to scoff at Christ, His *spirit groans,* and He is indignant, same as He was after His resurrection, when He said to the two friends, "O, fools, and slow of heart, to believe all that the prophets have spoken." Luke 24:25.

This, finally, brings us to the question, why Jesus recalled Lazarus back to *this human life.* The deep reason for this was not certainly to dry the tears of these sisters through restoring to them their diseased brother. This reason Jesus Himself disclosed when He said, "This sickness is not unto death, but for the glory of God, that the Son of God might be glorified thereby". And agian, "And I am glad for your sakes that I was not there, to the intend ye may believe. . . ." Chapter 2:15. They, His disciples, Martha and Mary must believe,—believe that the Father sent Him, believe that He is the resurrection and the life, and that they believing in Him never die. He raises Lazarus to demonstrate to them, His power over death, that they may believe and have true and abiding comfort and peace, and that, in this peace, they may glorify God and the Son. Thus in raising up Lazarus, He was indeed actuated by a fathomless love of His dear friends. But if this love is to be seen and appreciated by us, we must have before our mind the real, fundamental, reason why Christ raised him up.

G. M. O.

The New Conmandment
John 12:20-33; 13:34, 35

And there were certain Greeks among them that came up to worship at the feast. It indicates that they had embraced the Messianic hope of the Jews, as had the Magi from the East, who had come to Jesus' cradle. As the Magi, so in all likelihood these visitors, they had been brought in contact with this hope through the Jews in the Dispersion. Having embraced this hope, they came up to worship at the feast and therefore also came to Phillip, and desired him, saying, Sir. we would see Jesus. Phillip's consultation with Andrew must be attributed to the unusualness of seeing Jesus hold intercourse with Gentiles; for the uncircumcised proselytes of the gate were still so considered. Andrew and Phillip tell Jesus. And the Saviour is jubilant. He sees in these Greeks the forerunners of the Gentile converts. Their coming to Him now at the end of His life, stands out before His mind as the guarantee and pledge that the fruits of His

suffering and death will be made effective among the Gentiles, that the "other sheep I have, which are not of this fold" will indeed be brought and that they, too, shall hear His voice. But this will not come to pass until after His death and resurrection. Thus having heard from the two disciples that the Greeks seek Him, He exclaims, "The hour is come that the Son of man shall be glorified. This hour is the hour of His death in connection with the hour of His resurrection and His exaltation at the Father's right hand in the throne as King of kings and Lord of lords and as Head of His Church, which is His body,—His church, upon whom He, as the glorified Christ will pour out His Spirit . And the Church,— as Spirit filled, and as comprised of the "all men" of verse 32 will throughout the ages and eternally give Him glory,—Him, its Head and Saviour.

But to this glory He can attain only through suffering and death. He understands this. It is the speech of God that comes to Him even from the corn of wheat". Except a corn of wheat fall into the ground and die, it abideth alone; but if it die, it bringeth forth much fruit." How true this is! So, too, Christ except He suffer and die and be buried, He will abide alone, that is, there will be no people to Him, saved from all their sins through His sacrifice. He must die, and dying He will be raised with His people, unto their justification. It is only through His dying that He becomes the true vine with many branches, the head with its body, the corner-stone with its living stones, partaking of His life, and build up a spiritual house. Thus He will not love His present earthy life and shun the cross. Doing so, He will lose His life and perish forever, He and His people. But He will hate His life, this present earthy life, and accept His cross. Through this doing, He will save His life, will reappear, after suffering a temporary eclipse, in glory with His people. Let His disciples take this home to their hearts. Let them follow Jesus, do as He does, hate their present, earthly life in this world, and accept their cross (not His cross), resolve to suffer and die for His cause and name and thus fill up the measure of His suffering. And where He is, there shall also His servants be, namely, with Him in glory. Him, the follower of Jesus, will the Father honour. Him will the Father raise up with Christ, and cloth with glory.

But what is this that we now hear Him say? "Now is my soul troubled; and what shall I say? Father save me from this hour." This is a cry of anguish! And it is uttered by the Saviour! His soul, not His Spirit or His heart, but His soul is troubled. His soul will again be troubled in the garden, when He will pray, "O my Father, if it be possible, let this cup pass from me. . . ." So here,"Father, save me from this hour". Ah, that dreadful cross strikes terror to His soul! From that cross His soul, lower sinless nature, shrinks. How He became like unto all His brethren! Has there then formed in His pure soul an inclination to repudiate His cross? Assuredly not. But that cross, the thought of it, troubled His soul; for He is human. Attend now to the strength of His obedience. However troubled His soul may be, He prays for His cross in the garden (not my will but Thy will be done) and also here, when He says, "but for this cause (namely, to suffer and to die for my people) I came into this hour. Father, glorify Thy name." How the zeal of God's house consumes Him! "Father, glorify Thy name. 'Lay the burden of Thy wrath upon Me, that I may bear it. Exhibit through my cross, the glory of Thy love, Thy mercy, Thy wisdom, righteousness and power. Let the billows of Thy wrath pass over Me, O Father. Then will Thy name be glorified' ". And the Father answers, "I have both glorified it, and will glorify it again." This was music to the troubled soul of the Saviour. The Father has glorified His name throughout the Old Testament Dispensation, through Christ's labors in the past. And He will glorify it through His cross, through the exaltation of the Christ in the Gentile world. But let His followers also attend to the speech of this voice. It came also for them. This voice came not because of me, but for your sakes. Now is the judgment of this world; now shall the prince of this world be cast out. And if I be lifted up from this earth, will draw all men unto Me".

Now is the judgment of this world. . . ." the world that lieth in darkness. Why is now its judgment? It is about to crucify very holiness, Righteousness, the Son of God. For this, it now has opportunity, now, the first time in history. In Christ, God now actually surrenders Himself to man, to Jews and Gentiles alike, places Himself in man's power to see what men would do with Him. And the world crucifies Him, the Holy One! So does it now appear that sin, in the words of Paul, is exceedingly sinful, that man by nature is desperately wicked, that God's appraisal of him is true and that man's damnation is just. The world crucifies God, and through this doing signs its own death-sentence. And whereas the cross is at once the instrument through which God saves His people from all their sins and frees them from the power of the devil, it follows that when the wicked have done venting their terrible spite upon the Holy One, the judgment of the world is at hand, as also the casting out of the prince of this world. His victims are now set free, from the point of view of right. Hence, his power must be broken and he cast out. And his doom is certain. For Christ will be lifted up from the earth upon the cross and from the cross into heaven upon the throne. And He will draw all men (His people) to Himself, through His Spirit and His Word.

G. M. O.